

Haftalık özgür gelecek

www.ozgurgelecek.net

Peşeroja Azad

Sayı: 68 Yaygın süresi

26 Eylül-2 Ekim 2013

* Fiyatı: 1 TL

* ISSN: 1307-878X

**“Bağzi” değil,
artık tüm yollar
direnışten geçer!**

Gezi İsyanı ile ilgili yazılar

02-03-06-12-14-15-16

Özgür Gelecek'ten

“... Çünkü gerçekler devrimcidir!”

Merhaba

Bir süredir siz okurlarımızla daha sık buluşabilmek ve gündemi okurlarımıza daha güncel bir şekilde ulaştırabilmek amacıyla periyodumuzda, gazetemizin içeriğinde çeşitli değişikliklere gideceğimizi belirtmiştik.

Bu sayımızla birlikte artık her hafta sizlerle olacağız. Bu değişiklikleri tartışmak, okurlarımızla kolektif bir şekilde gazeteyi oluşturmak ve dağıtım ağıımızı genişletmek amacıyla “Gerçekler devrimcidir” diyerek okur toplantıları düzenledik. 2. sayfamızda yer alan toplantı haberlerine ek olarak, hazırladığımız afiş, sticker ve ozalitlerimizle haftalık gazete çalışmalarımızın tanıtımını yapmaya başladık.

Ayrıca daha önce 32 sayfa olan gazetemizi, haftalık periyoda geçmemizden kaynaklı 16 sayfa hazırladık/hazırlayacağız. Gazetemizin ücreti konusunda da değişikliğe giderek, 1 TL'ye düşürdük.

İçerik olarak ise özel haberlere, gerçeğin devrimci yorumuna daha ağırlık vereceğimiz gazetemize siz okurlarımızdan da destek bekliyoruz. Her hafta görüşmek dileğiyle...

Serkeftin!

Emekçinin Gündemi

Türk-İş'te “yeni” dönem ve...

☞ Sayfa 05

Göğün Yarısı

Daha güçlü çıkabilmek üzere...

☞ Sayfa 07

Pusulula

Çekim merkezi olabilmek...

☞ Sayfa 11

“Anadilde eğitim yok. Tek resmi dil Türkçe'dir.”
R.T. Erdoğan

“Genel af söz konusu değil”
R.T. Erdoğan

“ODTÜ'nün hocalarına yazıklar olsun”
R.T. Erdoğan

“Ülkemizi bölecek konularda adım atmıyoruz”
R.T. Erdoğan

“Seçim barajı kalkmayacak”
R.T. Erdoğan

“Polisimiz kahramanlık destanı yazdı”
R.T. Erdoğan

“3-5 çapulcu...”
R.T.E

“İstiyorsanız, gidin ormanda yaşayın”
R.T. Erdoğan

Bir türlü hazırlanamayan ve “merakla” beklenen “demokrasi paketi”, 30 Eylül'de Başbakan Erdoğan tarafından açıklanacak. ODTÜ'de yapılmak istenen “bağzi” yollara karşı başlayan ve Eylül'ün ilk günlerinden itibaren ülkenin birçok kentinde çatışmalarla süren direnişe yönelik saldırılarını sürdürenlerin sözcüsünün açıklayacağı bu paketten çok açıktır ki, “dağın fare doğurmasından” başkaca bir şey çıkmayacaktır.

Geçtiğimiz haftalarda açıklama yapan Erdoğan, pakette ne anadilin ne seçim barajının düşürülmesi gibi bir gündemin ne de genel affın olduğunu açıklamıştı zaten. Durum buyken, hala bu “şüpheli” paketten “demokrasi” beklentisine girmenin pek bir anlamı yok. Biz, daha önce buna benzer çok “paket”, “torba” gördük, hiçbirinden halk için saldırıdan başka bir şey çıkmadığını da...

Kaldı ki; faşizmin sözcüsü AKP; Antakya'da Ahmet'i, Kadıköy'de Serdar'ı katletmeye devam ederken, Suriye'de halkların kanına elini bulamak için sabırsızlanırken, savaş için silahlanırken, polisi gençliğin başına dikerken, kadını “3-5 çocukla” eve hapsedmeye çalışırken “demokrasi” beklentisine giremeyiz.

Çünkü gerçekler devrimcidir!

gerçekleri her hafta bizden okuyun...

özgür gelecek
Peşeroja Azad

02 Yaşamın İçinden

İZMİR

İzmir'de ilk olarak gazetemizin haftalık çıkmasının önemi üzerine bir giriş yaptık. Dağıtım gündemi sırasında söz alan pek çok okurumuz, gazetenin haftalık olmasının oldukça önemli olduğunu, alanları hareketlendireceğini ifade ederek, dağıtım için yeni yollar bulunmak gerektiğinden bahsetti. Katılan her arkadaşın 5-10 gazete alması, çevresine bölgesine dağıtması, devrimci demokrat kafelere, kitappeverlerine belli sayılarda gazetemizi bırakarak bizim ulaşamadığımız ve bize ulaşamayan okurlarımıza gazeteyi ulaştırma, dağıtım komisyonlarının oluşturulması, mahalle ve semtlerde her yere yumruk sallamak yerine bir mahalleye yoğunlaşarak yerel dağıtım komisyonları kurmanın önemi üzerinde duruldu.

Dağıtım gündeminden sonra gazeteyi ve siteyi beslemek, gittiğimiz her eylemi, yaptığımız her etkinliği haberleştirmenin ne kadar önem taşıdığı üzerine tartışmalar yürüdü. Gazetenin haftalık çıkması ile ilgili reklam kısmında da stantlar kurulması, toplu dağıtımlar örgütlemek, çıkacak sticker vb. materyallerle duyurunun yaygınlaştırılması oldukça önem taşımakta. Duvar gazeteleri ile, gazetenin bulunduğu büfe, kitappeverleri vb. yerleri siteden duyurmak önemli olacaktır.

İSTANBUL

* **Okur Toplantısı:** 22 Eylül günü İstanbul'da gerçekleştirdiğimiz toplantıda ilk olarak gazetenin haftalık olmasıyla birlikte doğal muhabirlere ihtiyacın arttığı, bu konuda çeşitli kampanyalarda yapılan çalışmaların yansıtılmasıyla belli bir başarı kazanıldığı ama ihtiyacı karşılamadığı belirtildi. Gazetenin haftalık olmasının teknik ayrıntılarının aktarılmasının ardından "dağıtım" konusu gündemleştirildi. Gazetenin tanıtımını, belli bir süre yoğunlaştırılmış şekilde afiş, sticker, merkezi yerlerde stant, yazılma gibi yöntemler ve gazete-radyolara reklam vererek yapılması gerektiğine vurgu yapıldı. Gazetenin daha geniş bir kitleye ulaşması için merkezi yerlerdeki kitappeverleri, gazete bayileri vs.lerin araştırılıp en kısa sürede buraları kullanmak gerektiği söylendi. Ayrıca birçok alan dağıtım tecrübelerini aktararak, haftalık gazete faaliyeti üzerine öneriler sundu.

* **Sarıgazi:** Gazete toplantısının ardından tüm coşkuyla Özgür Gelecek gazetemiz için afiş ve sticker çalışmalarına start verdik. Gazetemizi tanıtım amaçlı hazırlanan afişler ve stickerleri Demokrasi Caddesi'ne ve Sarıgazi'nin ara sokaklarına yaptık. Sarıgazi halkı, stickerleri yapıştırmada yardım ederek ve gazetenin haftalık olmasına yönelik sohbet ederek çalışmalarımıza dâhil oldu. Bu çalışma sırasında YDG'nin de başlayan kampanyası kapsamında hazırlanan afişler de yapılarak çalışma YDG'li yoldaşlarla ortaklaştırıldı.

(Sarıgazi Partizan/YDG)

Gerçekleri her hafta bizden takip edin!

... Çünkü gerçekler devrimcidir!

27 Mayıs'ta Taksim Gezi Parkı'ndaki talan ve yağmaya karşı isyan edenlere yönelik polis saldırısı ile başlayan ve 31 Mayıs'tan itibaren milyonları sokağa döken bir yangına dönen Gezi İsyanı'nda çokça duyduğumuz, gördüğümüz ve duvarlara işlenen bir slogan vardı: "**Devrim televizyonlardan seyredilmez!**"

Bunun iki nedeni var: **Birincisi;** en sıradan ve en insani taleplerin bile sokakta, kapsamlı bir mücadele ile kazanıldığı bir ülkede, "devrim" gibi büyük iddiaların "televizyondan izlenerek" kazanılamayacağı, milyonların bilinçli mücadelesi ile gerçekleşeceği açıktır. Gelelim **ikinci nedene:** Burjuva-feodal medyanın; yüz binlerin ülkenin onlarca kentinde çatışarak sokaklara çıktığı bir günde "penguen belgesi" vermeyi daha uygun bulduğu, gerçeğin üzerini kara bir örtü ile kapatmaya çalıştığı bir ortamda zaten halk hareketlerini "televizyonda seyredebilmenin" mümkünü yoktu! Ancak yine Gezi İsyanı ile bir kez daha gördük ki; binler on binlere, yüz binler milyonlara karıştırsa; kara örtü hiçbir işe yaramamakta ve gerçekler karşısında parçalanmaya mahkûm olmaktadır!

Gezi İsyanı, "medya" hakkında açığa çıkardığı gerçekler ile milyonların bilincinde bir sıçramaya neden oldu. Gerçeğe duyulan ihtiyaç; facebook, twitter gibi sosyal paylaşım ağları ile giderilmeye başlandı. Halkın gerçeklere duyduğu bu ihtiyaç karşısında kendimize bir misyon biçerek, biz de daha güncel bir yayın çizgisi izlemeye karar verdik. Bu yüzden **Özgür Gelecek'in 15 gün olan periyodunu değiştirerek, gerçekleri haftada bir sizlere taşımaya karar verdik.** Peki bunu nasıl yapacağız?

* **Okur toplantıları:** Bölgelerde düzenlediğimiz ve düzenleyeceğimiz okur toplantıları ile haftalık gazete tartışmalarımız sürdüreceğiz. Bu toplantılar aracılığıyla sizlerin düşünceleri, eleştirileri ve önerilerini tartışacak ve desteğinizle gaze-

temizi daha nitelikli hale getireceğiz.

* **Doğal muhabirlik:** Her okurumuz, aynı zamanda gazetemizin bir gözü ve bir muhabiridir. Fabrikadaki sömürü, tasfiye edilen tarım, toplumsal cinsiyet adı altında toplumsallıktan uzaklaştırılan ve erkek cinsi tarafından ezilen cinsiyet kimlikleri, Kürt, Ermeni, Rum, Süryani çeşitli milliyet ve azınlıkların varlıklarına yönelik imha, inkâr ve asimilasyon politikaları kadar sokakta gördüğümüz kâğıt toplayıcının anlatacakları, fabrikada ustabaşından çektiklerimiz, tamirhanede yediğimiz zılgıtlar, mutfakta yok sayılan alınterimiz, Hrant'ın delik ayakkabısı, 13 kurşun delikli kazağı ile Uğur, kanlı gelinliği ile Güldünya, duyulmayan sesimiz haber olacak gazetemizde... Böylelikle hem sitemiz hem de haftalık gazetemizin verdiği ivmeyle dünyanın neresinde olursa olsun işçi, emekçi, kadın, genç, LGBT, göçmen tüm ezilenlerin sesi olmaya aday olacağız.

* **Dağıtım ağı:** Gazetemizi kapı kapı kitlelere iletmeye devam ederken; her okurumuzun hem kendisi, hem yakınları, hem kapı komşusu, hem iş hem okul arkadaşları için gazete almasını teşvik ederek dağıtım ağıımızı genişleteceğiz. Çevremizdeki gazete bayilerinden kitapçılara, kırtasiyelere kadar geniş bir çerçevede dağıtımını hedefleyeceğiz.

Gazetemizin periyodunu kısaltmaya duyduğumuz bu ihtiyacın bir nedeni, evet, günceli yakalamaksa da; asıl hedefimiz, gazetemizin kitlelerle buluşmasını artırmak ve iletişimimizi güçlendirmektir. Kitlelerle daha sık buluşmalı ve halka gerçekleri daha sık anlatabilmeliyiz. Keza halkımızın gerçeklere duyduğu ihtiyacı bugün daha net görebiliyoruz. Halkın gerçeğe ihtiyacı var. Çünkü milyonlar artık faşizmin sömürü ve baskı politikaları altında, korku duvarlarına sıkıştırılmış bir şekilde yaşamak istemiyor. Milyonlar artık bu düzenin de-

mesini istiyor. Bu düzenin yalanlarına, inkârlarına, komploculuğuna karşı gerçeğin devrimci gücünü görmek istiyor sokağa çıkanlar... Şimdi gerçeğin devrimci gücünü kuşanarak bir adım atıyor ve "... **Çünkü gerçekler devrimcidir**" diyerek yeni bir döneme giriyoruz. Hep beraber... Birlikte...

Özgür Gelecek Gazetesi

ANKARA

Partizan tarafından "**Korku duvarlarını yıkanlar, özgür geleceğe yürüyor!**" şiarıyla örgütlenen dayanışma pikniği, 22 Eylül günü gerçekleştirildi. Özgür Gelecek emekçilerinin "**neden haftalık gazete?**" ve "**neler yapabiliriz?**" sorularıyla özetlenebilecek giriş konuşmalarında; daha öncesinde de var olan haftalık tartışmasının Gezi Ayaklanması birlikte iyice kendisini hissettirmeye başladığı, haber akışının daha hızlı olmasının ve günceli yakalamanın politikalarımızın kitlelerle buluşması açısından önemli vurgulanırken, haftalık gazetenin teknik bilgileriyle ilgili aktarımlar yapıldı.

Gazetenin dağıtımıyla ilgili ise, dağıtımların sürekliliği ve daha fazla insana ulaşmanın öneminden bahsedilirken; birçok ilçe, semt, mahallede gazetemize ulaşabilmesi için ulaşım noktalarının (kafe, kırtasiye vb.) oluşturulması önerildi. Ayrıca gazetemizin ulaştırılması için merkezi yerlerde sürekliliği sağlanmış dağıtımlarının örgütlenmesi kararı alındı.

BURSA

Toplantıda ilk olarak Taksim Ayaklanması kapsamında sosyal medya ve toplumsal muhalefet üzerindeki etkisine dair sohbet ettik. Toplantıya katılan gazetemiz okurlarının çoğunluğunun işçi olduğunu belirtmek oldukça önemlidir. Okurlarımız genel olarak gazetemizin haftalık periyodunda işçi sınıfının gündemlerine ağırlık verilmesi gerektiğini söyleyerek iki haftada bir işçi eki çıkarılması önerisinde bulundular.

Toplantıda ayrıca gazetemizin

mizanpajı üzerine de sohbet ederek çeşitli öneriler aldık. Toplantıda ayrıca haftalık periyotta dağıtım konusunu da konuştuk. Toplantı dağıtım bölgelerinin oluşturulması ve 3 ayda bir okur buluşmasının yapılması, bunun alan örgülünde organize edilmesi önerisiyle noktalandı.

GEMLİK

Burada gerçekleştirdiğimiz toplantıda gazetemizin niteliği konusunda olumlu bir ivmenin yakalandığından bahsedilirken, haftalık periyotta bu niteliğin koru-

nup korunamayacağı üzerine tartışma yürüttük. Tartışmalarda politik çizginin tam olarak anlatılamaması, eksik kalması gibi tehlikelerin olduğundan bahsedilirken, bu yaklaşıma karşı olanlar böyle bir kaygının yersiz olduğunu ve yeni yayın çizgimizle bu niteliğin daha da artacağını belirttiler. Bu konuların dışında gazetenin dağıtımını da konuşuldu. Gazete dağıtımlarında kitlelerin seferber edilmesi ve dağıtım komisyonlarının oluşturulması ve dağıtım ağıının genişletilmesi konuşuldu.

"Bu Daha Okulların Açılmamış Hali!"

Suriye'de kullanılan kimyasal silahlar üzerinden Esad rejimine yönelik operasyon tehdidiyle çıkış yapan ABD, gelinen aşamada geri adım atmak zorunda kaldı. Böylece ABD'nin, muhaliflerin Esad karşısında aldığı yenilgiler ve rejimin gücünü toparlaması karşısında bir manevra olarak düşünüldüğü plan da suya düşmüş oldu. Suriye'ye yönelik bir saldırının Ortadoğu'da barut fıçısına adeta kibrit çakmak anlamına geldiğini çok iyi bilen ABD, önce vites küçülttü, sonrasında "**karizmayı çizdirmeden**" bu toptan çıkmanın bir yolunu buldu.

Bu yol, Cenevre'de Rusya ve ABD emperyalistleri arasında, Esad rejiminin elindeki kimyasal silahların denetim altına alınması ve 2014 ortasına kadar imha edilmesine dair yapılan anlaşma olmuştur. Böylece ABD, bir yandan prestijini kurtarmayı, öte yandan kimyasal silah konusunda kaygılarının haksız olmadığını ispatlamayı hedeflemektedir. ABD'nin Irak işgali döneminde sarıldığı kimyasal silah söyleminin büyük bir yalan olduğunun geniş kesimler nezdinde ve uluslararası kamuoyunda açığa çıkması, Suriye başlığı altında bu argümanın altını boşaltan en önemli etkenidir. ABD, kimyasal silahların imha edilmesi anlaşmasıyla Esad'ın tepesinde saldırı için her an gerekçe olarak kullanılabilir bir "**demokles kılıcı**" yaratmayı başarmış durumdadır.

Öte yandan Esad, kimyasal silahları denetime açma politikasıyla saldırıyı durdurarak kendisi açısından kritik bir dönemde zaman kazandı. Esad'ın daha şimdiden kimyasal silahların yok edilmesinin uzun bir süre alacağı ve büyük masraf gerektirdiği yönündeki açıklamaları süreci uzatmayı daha fazla zorlayacağını göstermektedir. Görünen o ki Suriye, önümüzdeki günlerde de başta Türkiye ve Ortadoğu'nun en önemli gündemlerinden olmayı sürdürecektir.

TC İçin Hüsrana ve Şükür

Söz konusu gelişmelerin TC cephesinde büyük bir hüsrana yarattığı ise bir gerçek. ABD'nin Suriye'ye yönelik saldırı açıklamasına "**Suriye'ye sınırlı müdahale bizi tatmin etmez. Kosova benzeri bir operasyon olmalı**" sözleriyle yanıt veren Erdoğan'ın ganimet hayalleri suya düştü. Her konuşmasında Suriye'de yaşanan çatışmalara ve hayatını kaybeden Suriyelilere sahte gözyaşı döken Erdoğan, ABD emperyalizminin binlerce insanın yaşamını yitirmesine neden olabilecek bir askeri operasyonun gerçekleşmesine üzülmemektedir. Bu durum, AKP şahsında TC devletinin geçmişten devraldığı ve bugün de sürdürdüğü yağma ve talandan beslenen gerçekliğinin bir ürünüdür.

Suriye'de çatışmaların başladığı ilk günden itibaren kendini doğrudan savaşın bir tarafı olarak konumlandıran AKP hükümeti, Esad'a karşı savaşan İslamcı militanlara kapılarını sonuna kadar açtı. TC'nin adı katliamlarla anılan El Nusra vd. örgütlere askeri ve lojistik destek sağladığı bugüne kadar sayısız tanık ve belgeyle ispatlandı. Özellikle de YPG'nin Kürt bölgelerinde denetimini artırmasıyla daha aleni hale gelen bu işbirliği varken geçtiğimiz Mayıs ayında Adana ve Mersin'de El Nusra'ya yönelik bir operasyonda bulunan 2 kilo sarin gazının nereden temin edildiğini fazlaca düşünmeye gerek yoktur.

Bu operasyonla ilgili hazırlanan iddianamede yer alan telefon görüşmeleri, örgütlerin sarin gazını MKE'den temin ettiklerini göstermektedir. Suriye'ye çok istemesine rağmen bir türlü giremeyen TC'ye helikopter düşürmek nasip olmuştur. Arınç'tan Erdoğan'a bilimum devlet ricalinin, helikopterin düşürülmesiyle girdikleri muzaffer kumandan pozları sadece komiktir. Her konuşmasında Esad'ın diktatörlüğüne ve gaddarlığa vurgu yapan Erdoğan

ve AKP'nin demokrasiden ne anladığı ise yeniden "**tartışma**" konusudur.

Demokrasi Balonu

Cemil Bayık'ın, gerillanın geri çekilmeyi durdurduğu açıklamasının ardından zirve üstüne zirve yapan, akabinde BDP ile resmi-gayri resmi görüşme trafiğine hız veren AKP hükümeti, süreci yönetmek adına yenisinden "**demokrasi**" balonuna sarıldı. Ulusal Hareketin, Abdullah Öcalan'ın çizdiği çerçevede adım atmasına karşın AKP hükümeti, hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, hatta tam da beklediği gibi Türkiye Kürdistanı'nın dört bir yanında karakol yapımına hız vermekte, var olan karakolları kalekolara dönüştürmektedir. Bölgeyi, su altında bırakarak insansızlaştıracak baraj projelerine hız verilmiştir. Ulusal Hareketin süreç konusundaki hassasiyetlerini fırsat bilen AKP hükümeti, cemaatler eliyle bölgedeki etkinliğini artırmak adına yoğun bir faaliyet yürütmektedir.

Süreci zamana yayma ve yerel seçimleri atlatma politikasıyla hareket eden AKP, Öcalan'ın deyişiyle "**lunaparkta sürekli hareket eden ama ileri doğru gitmeyen rodeo atı**"nı andırmaktadır. AKP'nin bu yaklaşımının gerçekte Türk hakim sınıflarının, TC devletinin tavrı olduğunu söylemeye gerek yoktur. Toplumun tüm kesimlerini ilgilendirdiği ve kronikleşmiş sorunlara çözüm getireceği iddia edilen paketin, yalnızca hazırlanış biçimine bakmak bile hala AKP'den umut bekleyenlerin en iyimser yorumla "**saflıklarını**" göstermekte. Paketin doğrudan muhatabı olan BDP'yi, CHP ve MHP gibi düzen partilerini ve sorunları "**çözülecek**" toplumsal kesimleri, demokratik kitle örgütlerini sürecin, tartışmaların tamamen dışında bırakan AKP, kapalı kapılar ardından "**mu-cizevi**" bir paket hazırlamaktadır.

Ulusal Hareketin, Kürt ulusunun

anadilde eğitim talebinin yer almadığı, yüzde 10 seçim barajının düşürülmesinin gündem olmadığı aksine daraltılmış bölge yöntemiyle barajın yüzde 20'ye çekildiği, tutuklu Kürt siyasetçilerle ilgili dişe dokunur bir düzenlemenin olmadığı, TMK'da değişiklik yapılmadığı, vicdani reddin olmadığı bir paket söz konusudur. Böyle bir paketten demokrasi çıkmayacağı açıktır. Pakette Tunceli isminin Dersim olarak değiştirilmesi vb. esasa dokunmayacak değişikliklerin yapılması elbette bu gerçeği değiştirmeyecektir.

Öte yandan gerilimi ve tansiyonu yeniden devreye girerek düşüren Abdullah Öcalan'ın söz konusu gelişmelere karşın 21 Mart'ta açıkladığı temel tezlerde ısrarlı olduğu ve bu tavrını benzer olası tıkanmalara rağmen sürdüreceği görülmektedir.

"Evet Dostum Yine Biz, HALK!"

AKP, talepleri için yıllardır mücadele veren kitleler adına onların taleplerini hiçe sayarak kararlar almaktadır. Oysa "**artık hiçbir şey eskisi gibi değil**"dir. Gezi İsyanında; korku duvarlarını yıkan, özne olmak isteyen, sorgulayan, tartışan ve hesap soran yönlerini giderek geliştiren bir kitle gerçekliği vardır. Gezi İsyanının yarattığı sarsıntıının etkileri bugün yeni biçimler olarak sürmektedir.

Ormanına, ağacına ve yaşam alanına sahip çıkan ODTÜ öğrencileri ve Yüzüncü Yıl Mahallesi halkı, devletin Eylül korkusunu daha okullar açılmadan gerçek kılmıştır. Fitili ateşlenen direniş, Mamak-Tuzluca'yı halkının cami-cemevi projesine yönelik tepkiyle büyümüştür. Alevilerin uzun yıllardır dile getirdiği taleplere yönelik hiçbir adım atmayan devlet, işbirlikçileri aracılığıyla asimile etme ve sisteme yedekleme politikasına hız vermiştir. İzzetin Doğan ile Fethullah Gülen tarafından temelleri atılan cami-cemevi projesi bu politikanın bir ürünüdür. Demokrasi paketinde yer aldığı dillendirilen, cemevlerinin "**inanç ve kültür merkezi**" statüsü haline getirilmesi ve dede ve cemevi çalışanlarına maaş bağlanması da Alevilerin temel taleplerine kulak tıkayıp tribünlere oynamaktan başka bir şey değildir.

Direniş merkezlerine adını yazdıran Tuzluca'yı, İstanbul Kadıköy takip etmiştir. Antakya'da **Ahmet Atakan**'ın katledilmesine yönelik gelişen öfke dalgası ve ülkenin dört bir yanına yayılan direniş, havanın daha da ısınacağına işaret etmektedir. Polisi üniversiteye sokmakta kararlı görünen AKP, Gezi Direnişine adeta meydan okumaktadır. Oysa direniş "**bu daha başlangıç sözünü**" gerçek kılmış, yeni direniş örnekleri/merkezleri yaratmıştır. Yeni sürprizler de yoldadır!

04 İşçi/köylü

Darphane grevi sonuçlandı

H. Merkezi: Darphanedeki grev 68. gününde (13 Eylül) kazanımla sonuçlandı ve Basın-İş grevi sonlandırma kararı aldı. Hazine'ye bağlı Darphane ve Damga

Matbaası Genel Müdürlüğü ve bağlı işyerlerinde 8 Temmuz'da başlayan grev teşvik primlerine ek yüzde 3 zam kazanımıyla sonuçlandı.

Grev sonucu olarak darphanede çalışan işçilerin en düşük net ücreti aylık net ücret **2 bin 371 lira 92 kuruşa** yükselmiş durumda.

İzmir: Gaziemir'deki **Fekko Elmo** fabrikasında neredeyse hepsinin kadın olduğu direnişi Özgür Gelecek gazetesi olarak ziyaret ettik ve kadınların direnişteki değişimine tanıklık ettik. Fabrika önünde direnişte olan 66 direnişçi kadından işyeri temsilcisiyle söyleşiye başladık ancak ses kayıt cihazımızı uzattığımızda direnişin o günkü nöbetçileri olan kadınlar hep bir "ağızdan" fabrikada yaşanan baskıları anlatmaya başladı.

Ayşegül Bacasız (Feko Elmo'da işyeri temsilcisi): Burada sendikal mücadeleye başlayalı 2 sene oluyor. Yetki almak için başvurduk ve yerel mahkemece onandı ama işyeri buna itiraz etti. Yargıtay'a gitti ve onandı. İşyeri, hazırladığımız sözleşmeyi ve bizi görmezden geldi. Biz, maaşlarımıza zam yapılmasını istiyoruz. Fabrikada uçak parçaları, kablolar yapıyoruz; oldukça ağır bir iş. Fabrikada bir de ayrımcılık var, işyerinde bazılarına ve özellikle takım lideri dedikleri kişilere daha fazla para ödeniyor.

Bunun dışında burada sendikalı olanlarla olmayanlar arasında oldukça farklı uygulamalar var. Sendikalı olanların hiçbir hakkı yok; izin alamıyor, rapor verilmiyor, tehdit ediliyorlar. Greve çıkacağımızı söylediğimiz günden beri çok daha fazla baskı görmeye başladık. Garanti Bankası (lütfen özellikle yazın) bizi oyalıyor; bankaya gidiyoruz kartımızı almaya, bize "siz grevdeki işçiler misiniz?" diye soruyorlar.

"Hamile işçiler mesaiye bırakılıyor"

Fabrikada yaşanan birçok baskıdan bahsedebiliriz. Örneğin hamile arkadaşlarımız var: 7,5 saat çalışıyorlar. Onlar serbest bölgenin dışına kadar yürüyerek gidiyorlar, hiçbir şekilde araç verilmiyor. Yine hamile arkadaşların mesaiye kalmamaları gerekiyor, ama zorla mesaiye yazıyor patronlar. Hafta sonu ücretsiz çalışma dayatılıyor ve "erken çıkıyorsunuz" gerekçesi gösteriliyor.

Burada grevde olan kadın arkadaşların eşlerine, kayınvalidelerine kadar aranarak, "nankörlük ediyorlar" diye "ihbar", tehdit ediliyorlar, bu grev kırıcılığıdır. İşyerindeki arkadaşların bizimle konuşmaması için ellerinden geleni yapıyorlar.

Bizler kadın olduğumuz için daha farklı zorluklar yaşıyoruz. Örneğin tuvalet ihtiyacımız vb. için bile içeriye alınmıyoruz. Erkek olsak bu kadar zorluk yaşamayacağımız, kadın olmanın dezavantajını burada bir kez daha yaşadılar bize. Örneğin bir erkek tek başına karar verebiliyor ama kadın tek başına karar veremiyor. Kadın direnişe çıkarken ya da bir şey yaparken ya eşinden ya ailesinden ya abisinden, birinden mutlaka izin almak zorunda bırakılıyor. Hem direnişe çıkarken hem üye olurken aileleriyle tek tek görüşmek zorunda kaldı kadınlar, o açıdan çok zorluk yaşadık. Bu gibi nedenlerle greve çıkamayan birçok kadın var, 60'dan fazla kadın var bu

Direnişte kadın olmak...

bizden almaya çalıştıklarını gördük, şimdi daha bilinçliyiz. Mesela burada evli olan kadınlar var, onlar çocuklarına da haklarını almaları gerektiğini, hakları için mücadele etmesi gerektiğini öğreteceklerdir. Şimdi gündem de daha yakından takip etmeye çalışıyoruz, söylentilerle hareket etmiyoruz.

Bizler maaşlarımız yatıncaya kadar devam edeceğiz. Zaten toplu sözleşme olunca hayatımızda pek çok şeyin değişeceğini düşünüyoruz. Toplu Sözleşme için çalışmalar yürüttüğümüz süreç bile bizim hayatımıza çok şey kattı. Buradan kadınlara çağrımızdır; hiçbir şeye sessiz kalmasınlar, "kadınız; kocam kızar, babam, abim, sevgilim kızar, patron kovar" korkusu olmamalı. Bizler başarabildik, onlar da başarabilir. Erkeklerle ayrımcılık olacak belki ama kadınların başaramayacakları hiçbir şey yok!

rada, bir o kadar da içeride var. Grev ve çıkmadıkları için, destek olamadıkları için çok üzülüyorlar.

Yaşadıklarımızı anlatmakla bitiremiyoruz. İçerideki arkadaşlarla grevdeki kadınlar düşman edilmeye çalışılıyor. İlk gün kadınların dışarı çıkmasını dahi engellediler, sonra baktılar aramızı bozamayacaklar, bu defa tehditler başladı. İşte "onların yüzünden fabrika kapanacak, siz hala onlarla konuşuyorsunuz" gibi birçok yalan ve tehdit savuruyorlar. Oysa bizim diğer kadınlarla ne gibi bir sorunumuz olabilir ki! Biz onlar için de mücadele ediyoruz. Servislere isimlerimiz veriliyor, "Bu kişileri araçlara almayın" diye.

"Daha bilinçli, daha özgüvenli ve daha cesuruz"

Normalde biz saat 8'de işbaşı yapıyoruz ama direnişe başladığımız günden beri yani 20 gündür saat 7, hatta bazen daha erken geliyorum. Neredeyse 13-14 saatimizi grev yerinde geçiriyoruz. Direnişe başladığımızdan beri özgüvenimiz arttı, sendikalı olmadan önceki bakış açımız değişti, sendikalı olana kadar bu düzenin böyle olduğunu, hiçbir şeyin değişmediğini düşünüyorduk.

Arkamızda bir güç olduğunuzu, bizimle birlikte mücadele eden birileri olduğunuzu öğrenince, haklarımızın, kendimizin, gücümüzün farkına varmaya başlayınca bunlar yeterli gelmemeye başladı. Çünkü bizim olanı

Ağustos'ta 19 çocuk işçi öldü!

H. Merkezi: İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi'nin Ağustos ayında yaptığı tespite göre 19 çocuk işçi yaşamını yitirdi. Sermayenin ucuz işgücü olarak gördüğü çocuk işçiler çok ağır koşullarda düşük ücrete, kayıt dışı olarak çalıştırılmakta. Tüm bu ağır koşulların yanı sıra onlarca ise ölüme terk edilmekte.

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi, "Düşük ücret, sigortasız çalışma, katı iş hiyerarşisi içinde ezilme çocuk işçiliğinin çalışma koşullarından bazıları... Yine ülkemizde her ay sessiz sedasız onlarca çocuk işçi iş cinayetlerinde hayatını kaybediyor ama iktidar yaşananları hasıralı etmek istiyor" şeklindeki açıklaması ile önemli bir gerçeğe işaret ediyor.

Tekstil işçileri işyerlerini işgal etti

Kartal: Aylardır maaşlarını almamayan **Kardelen Tekstil** işçileri 20 Eylül günü Sarıgazi'de bulunan atölyeyi işgal ederek gasp edilen haklarını istedi. 25 Haziran günü 180 kişinin çalıştığı tekstil atölyesi, satış yaptığı firma (Zara Tekstil'e taşeron çalışıyor) alımı durdurduğu gerekçesiyle patron tarafından kapatıldı. "Bekleyin geri alacağım, paranızı vereceğim" şeklinde konuşan patron,

Eylül ayı başında 20 işçiyi çağırarak 15 gün daha çalıştırdı. Patron, Eylül ayında çalıştırdığı da dâhil işçilerin maaşlarını ödemediği ortadan kayboldu. 19 Eylül akşamı ise iş yerine gelerek fleto makinası gibi en yüksek fiyattaki makineleri fabrikadan kaçırdı.

İşçiler bu durum üzerine fabrika binasına gelerek, atölyeyi işgal etti ve haklarını istediler. Atölyeyi işgal eden işçilere **Partizan okur-**

ları ve ardından direnişçi **Kazova Tekstil işçileri** de desteğe geldi. Gece saatlerinde ise atölye önüne çok sayıda polis ekibi gelerek işçilere atölyeden çıkmaları yönünde konuşmalar yaptı. Bir grup işçi, patrone şikayetçi olmak için karakola gitti. İşgal sırasında ziyarette gittiğimiz işçiler, 21 Eylül günü gazetemizi arayarak, konu ile ilgili yasal işlem başlattıklarını ve işgali sonlandırdıklarını belirttiler.

Emekçinin Gündemi

Türk-İş'te "yeni" dönem ve sendikal alanda yeni araçlar

Uzun süredir Türk-İş'te yürütülen tartışma ve rahatsızlık AKP'nin yaptığı müdahale ile sessiz sedasız sona erdi. Türk-İş Genel Kurulu öncesi oluşan Sendikal Güç Birliği muhalefeti kendi içindeki çatlağı tutkalla tutuyordu. Ancak Sendikal Güçbirliğindeki sendikaların birer birer mevcut sendikal çizgiyle aynılaşması, Türk-İş içindeki "iç rahatsızlık" durumunu biraz rahatlatmıştı.

6356 sayılı sendikalar yasası ve iş güvencesinin kaldırılmasına evet demesi ile başlayan süreç ile başta THY olmak üzere ÇAYKUR grevlerindeki Türk-İş cephesindeki sessizlik, hatta başarısız olması için el altından yapılan müdahale ile devam eden süreç muhalif sendikalar arasındaki huzursuzluğu iyiden iyiye artırıyor. Bu huzursuzluk sürerken; başta Hava-İş olmak üzere TÜMTİS, Deri-İş, Tek Gıda-İş gibi dinamik sendikaların alanlarda olmaması Türk-İş'in "rahatladığı noktayı" ortaya koymaktadır.

Türk-İş tarihinde, olağanüstü dönemler hariç, kendi içinde sık yaşanmayan bir değişim yaptı. Zaten AKP temsilciliği yapan Mustafa Kumlu dönemi birdenbire kapandı. Yeni dönem aslında çok açık ki; özellikle Gezi İsyanı ile başlayan (her ne kadar bu isyan birebir işçi sınıfının ve sendikaların içinde bulunduğu/görünür olduğu bir dönem olmasa da, bu gerçekliği değiştirmez) toplumsal gelişmeler ile yükselen hareketlerin sendikal alanda da içeriden önemli kaynamalara yol açacağı bilinmesi nedeniyle dipten gelen dalganın önünde duracak AKP'li **Ergün Atalay** ile süspansiyon yapılmaya çalışılan bir dönemdir. Değişim tam da bu kaynamanın görülmesi üzerine yeni tampon görevi için yapılmıştır. 2013 yılının sonunda çıkarılması gereken kıdem tazminatı yasası öncesi Türk-İş genel başkanlığına getirildi AKP'li Ergün Atalay. Şimdilik Kürt sorunu ve Suriye meselesi daha önde durduğu için bu saldırı, sırada beklemektedir. Ancak meclisin açılmasıyla kıdem tazminatı hemen yasallaştırılması için meclise getirilecektir.

Buraya yapılan müdahale öncesi DİSK'in biraz daha parçalanması ve iç tartışmaların büyütülmesi sağlandı. Ayrıca sendikal alanda önemli yerde duran KESK'e 2000'li yıllarda başlamak üzere müdahale edilmiş, AKP'nin sendikası olan Memur-Sen yaratılmıştı. Şimdi KESK'in dinamik yanının da etkisizleştirilmesi yönlü politikalarla, başta ulusalçılar olmak üzere önümüzdeki süreçte KESK içerisinde yeni parçalanmalar yaratılması hedeflenmektedir. Bu süreç aynı zamanda yasal olarak düzenlenen sendikalar ve grev lokavt yasası olarak bilinen 6356 sayılı yasa, işçi ve emekçiler için saldırının adıdır.

Saldırıları karşısında mücadele edecek devrimci, demokratik güçler ve sendikal harekette ciddi bir dağınıklık söz konusu. Ancak görünen o ki, işçi sınıfı bu dağınıklığa rağmen grevlerle, direnişlerle, fabrika işgalleri ile bu süreci kendi imkanları ile yürütüyor. Hele de Gezi İsyanı'nın ardından; Darphane, Punto, THY, Yurtiçi Kargo, Fen-İş, Elazığ Eti Krom, Fokker Elmo ve ismini sıralayamadığımız onlarca direnişin ardından artış gösteren mücadelenin grev ve işgallerle süreceğini söylemek için müneccim olmaya gerek yok.

Gezi Ayaklanması'nda yer alan en önemli kesim olarak güvencesizler tespit edilmektedir. Bu aynı zamanda nereden başlangıç yapılması gerektiğini göstermektedir. **Bu yeni olarak görülen süreç, aslında dün yapılan ve terk edilen fiili meşru mücadeledir.** Süreci örgütlemek için işçi sınıfını örgütlemek kaçınılmazdır. Ancak dün kullanılan araçlar ve yöntemlerin terk edilmesi gerekmektedir. Türk-İş'e yapılan müdahale yeni çıkış olarak görülen bir kopuşun engellenmesi içindir. Bu nedenle işçi sınıfını mevcut sendikal anlayışların örgütlemesi mümkün değildir. Buradan çıkış aranmamalıdır. Bu ipe un sermek gibidir. Bu nedenle fiili ve meşru mücadelede ortak bir hattın yaratılması gerekmektedir.

"Haklıyız, güçlüyüz, kazanacağız!"

Kartal: Feniş Alüminyum Fabrikası 1963 yılında Topkapı'da kuruluyor. Fabrika, 1967 yılında bugün bulunduğu Gebze/Çayırova'daki yerine taşınıyor. 1967 yılından bu yana birkaç makine değişikliği dışında herhangi bir yatırım yapılmayan fabrika 1971 yılında ihracata başlıyor. Başta Avrupa olmak üzere, Asya, Afrika ve Ortadoğu'ya ihracat yapan Feniş Alüminyum, Alüminyum Ekstrüzyon sektöründe Türkiye'de üretim yapan sayılı firma arasındaydı.

Norveçli Hydro firmasından aldığı hammaddeyi işleyerek ihracat yapan fabrikada işçiler günlerdir direnişte. Feniş Alüminyum patronu, hammadde alamadıkları gerekçesiyle **9 Eylül** günü üretimi durdurduklarını ve işçileri işten çıkardığını duyurdu. Hak-İş'e bağlı Çelik-İş sendikasında örgütlü yüzlerce işçinin çalıştığı fabrikada bunun üzerine direniş başladı.

İşten çıkarılan 420 işçi, 9 Eylül günü fabrikayı işgal ederek başlattıkları direnişlerini sürdürüyorlar. Birçok eylem örgütleyen işçiler birkaç kez fabrikayı icraya gelen memurları da içeri almayarak fabrikaya sahip çıktılar. Öte yandan işçilerin parasını ödeyemeyeceğini söyleyen Feniş Alüminyum şirketi; Feniş Ticaret, Feniş Sistem, Alürad, Epengle Tekstil, Feniş Teknik, Feniş İnşaat, Terme Metal gibi şirketlerden oluşan Feniş Holding'in bünyesinde faaliyet gösteriyor ve diğer şirketlerde üretimin durması gibi bir durum söz konusu değil.

"Sonuna kadar direneceğiz"

1994 yılında Feniş Alüminyum'a giren 41 yaşındaki **Aydın Yıldırım**, ilk olarak 2001 krizinden sonra maaşlarının gecikmeli ve taksitli olarak verilmeye başlandığını söylüyor ve 2008 krizinin ardından gelen süreci, "**Hiç düzenli maaş alamadık. Maaşlarımız sürekli taksitli ve 1-2 ay gecikmeli olarak ödendi**" sözleriyle özetliyor.

İşten çıkarılma süreçlerinde ise, üretimin

durdurulmasında gerekçe olarak yurt dışındaki tedarikçi firmanın hammadde vermemesinin gösterildiğini belirten Yıldırım, son süreçte hammadde olmamasından kaynaklı işte 1-2 günlük duraksamalar olduğunu belirtti. Feniş patronu Sedat Aloğlu'nun, "**Ben buradaki üretimi durduruyorum ve sizi çıkarıyorum**" dediğini aktaran Yıldırım, 11 Eylül itibarıyla resmi çıkış işlemlerinin yapıldığını belirtti.

Patronun haklarını gasp ederek işten çıkarma yaptığını söyleyen Yıldırım, "**Bir maaş ve TİS'ten kaynaklanan bir maaş kadar daha hakkımız var. Ayrıca alacağımız kıdem ve ihbar tazminatları var**" dedi. Yıldırım, gençliğini geçirdiği bu fabrikada 20 yıldır çalıştığını belirterek, fabrikanın kapanışını şaibeli bulunduğunu şöyle dile getirdi; "**50 yıllık fabrika, ne oldu da birdenbire 'ben kapatıyorum' dedi? Biz Mayıs ve Haziran ayında ful üretim yaptık. Mesaili çalıştık. Ne oldu da Eylül'de aniden üretim bitti?**" Yıldırım son olarak, çocuklarını okula göndermekte dahi zorlandığını ve mağdur olduklarını belirterek, "**Biz Feniş Alüminyum olarak sonuna kadar direneceğiz**" dedi.

"İşçinin yanında yine işçiler var"

7 yıldır Feniş Alüminyum'da çalışan 26 yaşındaki **Ekrem Fırtına** ise, hiçbir açıklama yapılmadan haklarının gasp edilerek işten çıkarıldıklarını, buna karşı günlerdir direnişte olduklarını belirterek, "**Burada gasp ve hırsızlık var**" dedi. Bu süreçte Kadıköy ve Mecidiyeköy'de ve de E-5 karayolunda örgütledikleri eylemleri hatırlatan Fırtına, süreci bu şekilde ilerleteceklerini belirtti. Eylemleri direniş komitesi aracılığıyla örgütlediklerini söyleyen Fırtına, şu ana kadar patronla herhangi bir görüşmenin olmadığını, sadece avukatlar nezdinde görüşme yaşandığını ve "**Bankalarla görüşeceksiniz. Bende para yok, yapacak bir şeyim yok**" şeklinde yanıt alındığını ifade etti. Fırtına tepkisini, "**Ekmek çalan hapis yatıyor, burada 420 işçi işten çıkarılıyor, bir şey olmuyor**" şeklinde dile getirdi; ayrıca direnişe, işçilerin aileleri ve çevrede çalışan işçilerin de destek ziyaretinde bulunduğunu belirterek "**Yani işçinin yanında yine işçiler var**" dedi.

Punto önünde eylem

H. Merkezi: 21 Eylül günü Nişantaşı Punto ve Ermenegildo Zegna mağazaları önünde Punto Deri ve Maksut Tat Deri'de çalışan

deri işçileri aileleri ve çocuklarıyla eylem gerçekleştirdi. Deri-İş Tuzla Şubesi üyeleri ve desteğe gelenlerle sloganlar eşliğinde mağazalar önüne yürüdü.

Punto'da ilk işten atılanlardan biri olan **Ramazan Ayygün** yaşadıkları süreci ve direnişlerini anlattı. Daha sonra yapılan açıklamanın ardından Ermenegildo Zegna mağazası önüne gidilerek açıklama yapıldı. İlk olarak İSMACO direnişçisi **Fikriye Algül** konuşma yaptı. **TÜMTİS**, Basın-İş, **Sağlık-İş**, HDK Zeytinburnu Meclisi ve **DDSB** eyleme destek verdi.

“Kazılar delilleri karartıyor”

443. HAFTA

Her hafta Cumartesi günü Galatasaray Meydanı'nda biraraya gelen Cumartesi Anneleri, bu haftaki eylemde ilk olarak konuşan gözaltında kaybedilen Hasan Ocak'ın kardeşi Maside Ocak, 1995'te kaybedilen **Seyhan Doğan**'ın 18 yıl sonra bulunan kemiklerini, vasiyetleri üzerine annesi **Asiye** ve babası **Ramazan Doğan**'ın İstanbul'daki mezarlarından çıkarılan kemikleriyle Dargeçit'te aynı mezarlığa konulduğunu söyledi.

“Mehmet Yamaç'a özgürlük”

79. HAFTA

İHD İstanbul Şubesi Cezaevi Komisyonu, hasta tutuklu **Mehmet Yamaç**'ın durumuna dikkat çekti. Yapılan açıklamada İHD'ye gelen başvurulara göre, 10 Eylül 2013 tarihi itibarıyla hapishanelerde 154'ü ağır 526 hasta tutuklu olduğu söylendi. 21 Mayıs 2013 tarihi itibarıyla 460 hasta tutukludan sadece 43'ünün tahliye edildiği aktarılan açıklamada, Adalet Bakanının 14 hasta tutuklunun rapor beklerken “eceliyle vefat ettiğini” söylemesine tepki gösterildi.

“Cin şişeden çıktı”

12. HAFTA

İstanbul: Gezi Direniş Tutuklu Aileleri Galatasaray Meydanı'nda döviz ve pankartlar açtı ve bir kez daha gözaltı terörünü protesto etmek için oturma eylemi gerçekleştirdi. Eylem sırasında Gezi şehitleri için sloganlar atıldı. Yapılan açıklamada “*Daha büyük operasyonlar yapılacağı, binlerce kişiye açılması planlanan davalar kulaktan kulağa dolaşıyor. Değil bin, yüz binleri de gözaltına alıp tutuklasalar yine de nafîle. Cin şişeden çıktı*” denildi.

Gezi'den Lice'ye Barış Köprüsü

Amed: 19 Eylül'de **Barış İçin Gençlik Dayanışması** adıyla “**Gezi'den Lice'ye gençlik barışa köprü oluyor**” şiarıyla Amed DTK önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamaya **Partizan**, YDG ve **HDK** de destek verdi. Yapılan açıklamada demokrasi ve özgürlük mücadelesinde gözaltına alınan ve katledilenlerin mücadelelerini yükseltmek ve aileleri ile dayanışmak için bu yola çıktıklarını ifade eden “Gezi'den Lice'ye Barış Köprüsü” aktivistleri Türkiyeli bütün halkların, kimliklerin, inanç topluluklarının, LGBT'lerin, kadın ve gençlerin dâhil edilmediği barışın gerçekçi olmayacağı ifade etti.

Demokrasi süsü verilmiş “şüpheli paket”

AKP hükümeti geçmişte yürütmüş olduğu açılım politikası ile “açılım” yapılmadık alan bırakmamıştır. Bir yandan açılım projeleriyle demokrasi söylemleri sıralanırken, diğer yandan “parasız eğitim” isteyenler tutuklandı. Bugün ise “çözüm süreci” adı altında yürütülen süreçte AKP bu kez de “demokrasi paketi” ile karşımızda. Egemenlerin dillerinden düşmeyen bu paketin, toplumun geniş kesimlerinin beklentilerine cevap olacağı söyleniyor. Fakat AKP'nin demokrasi olarak adlandırdığı bu paket şişirilmiş bir balonu anımsatmakta.

Demokrasi paketi içerisinde cemevlerinin statüsü, anadilde eğitim, seçim barajı gibi başlıklar bahsedile-dursun biz bu başlıkları AKP'nin imha, inkar ve asimilasyon politikalarından iyi tanıyoruz. Cemevlerine statüden bahseden zihniyet bugün Tuzluca'yır Mahallesi'nde Alevilere yönelik asimilasyon politikası yürütmektedir. Yine aynı zihniyet, “açılım” sürecinden bu yana her demecinde “barış” vs. diyerek ileri demokrasi naraları atmakta fakat örneğin, Kürt ulusunun kırmızı çiz-

gilerinden biri olarak kabul edilen anadil taleplerine yönelik hiçbir somut uygulama bulunmamaktadır.

Burjuva medya ile birlikte işbirliği içerisinde yürütülen süreçte “demokrasi paketi”nin ortaya atıldığı günden bugüne sürekli gündemde tutulan ve bir türlü açıklanamayan paketin içerisinde bulunanların sürpriz olduğu algısı yaratılarak toplumun zihninde genel bir beklenti oluşturulmaya çalışılmaktadır. Oysa Gezi Ayaklanması'nda sokağa dökülen milyonlar artık evlerinde paketlerle sunulan demokrasiyi beklemiyor. Demokrasiyi, kaybedilen haklarımızı geri alma bilinciyle zulmedenlerden sokaklarda hesap sorarak var edeceğiz.

“Demokrasi paketi”ni dillerinden düşürmeyen ve gündemden eksik etmeyen egemenler, Gezi Ayaklanması'nda ekranlara sundukları penguen belgeselini seyirciyle buluşturmaya kaldıkları yerden devam ediyorlar. Ama unuttukları bir nokta var ki; seyirci olarak misyon biçtikleri halk artık televizyon başında değil, sokaklarda. Ve demokrasi kavramını Taksim'den çok iyi hatırlıyorlar. Yani

AKP, demokrasi kavramını istediği kadar paketlerle süslesin, şişirilmiş balonu anımsatan paket ellerinde, yüzlerinde patlayacak.

Bugünlerde açıklanacağı egemenlerce müjdelere içerisinde sunulan “demokrasi paketi”nden ne çıkacağı merak konusu iken, ezilenler cephesinden bu paketten neyin çıkmayacağını artık biliyoruz. Demokrasi olarak adlandırılan bu paketten Mehmet'in, Ethem'in, Abdullah'ın, Medeni'nin, Ali İsmail'in, Ahmet'in, Serdal'ın katilleri çıkmayacak. Demokrasi süsü verilen bu şüpheli paketin, ezilenlerin öfkesiyle birlikte etkisiz hale getirileceği günler var önümüzde.

Serkan Tosun uğurlandı

İstanbul: Suriye Kürdistanı'nda YPG öncülüğünde halkın hem Esad rejimine ve hem de El Nusra gibi çeteci gruplara karşı mücadele eden Kürt halkının özerklik ilanı ve önemli bir güç haline gelmesi kuşkusuz bu bölgeye ilişkin emperyalistlerin ve bölge

uşaklarının da ilgisini çekmişti.

Rojava'da halk Esad ve çetelerin ateşi altında özerklik mücadelesini sürdürürken, Türkiyeli bir devrimci, MLKP savaşçısı **Serkan Tosun**, Serekaniye'de YPG ve El Nusra arasındaki çatışmada yaşamını yitirdi.

Serkan Tosun Gazi Mahallesi'nde binlerce kişi tarafından son yolculuğuna uğurlandı. Tosun'un cenazesi 17 Eylül gecesi Gazi Mahallesi Cemevi'ne geldi. Saat 13.00'te Cemevi'nde tören yapıldı. Törende Serkan Tosun'un kızıl bayrağa sarılı tabutunun üstüne MLKP ve YPG bayrakları konuldu ve saygı duruşunda bulunuldu.

Ardından Eski Karakol Duruğundan Gazi Mahallesi Mezarlığı'na bir yürüyüş gerçekleşti. Gazi Cem-

evi'ne geldiğinde MLKP militanları alana çıkarak cenazeyi devraldı, militanlar “**Rojava Devriminin Savaşçısı Serkan Tosun Yoldaş Ölümsüzdür**” yazılı ve MLKP imzalı pankartın arkasında kortej halinde cenazeyi mezarlığa kadar taşıdı. Mezarlıkta MLKP adına bir açıklama yapıldı. Yürüyüşe **ESP**, **Partizan**, **BDP**, **DHF**, **SDP**, **HDK**, **YAKAY-DER**, **ÖDAD**, **TUAD**, **DİYA-DER** ve **PDD** katıldı.

1985, Muş-Varto doğumlu Tosun, ailesi ile birlikte Gazi Mahallesi'nde yaşamış, 2009 IMF protestoları başta olmak üzere direnişlerde en ön saflarında çatışmış bir devrimciydi. MLKP militanı olarak Rojava'da süren çatışmalarda yer alan Tosun, 14 Eylül günü Serêkaniye'de çetelerle yapılan çatışmada şehit düşerek, ölümsüzler kervanına katıldı.

“Dink davasında müsamere sürüyor”

İstanbul: 19 Ocak 2007 tarihinde, yıllarını verdiği AGOS gazetesinin sokağında sırtından vurularak katledilen Ermeni gazeteci-yazar Hrant Dink davasında; valilerinden başkomiserlere, faşist parti yöneticilerinden MİT'ine kadar oldukça organizeli olan bu cinayet için “örgüt yok” kararı verilmişti. Yargıtay 9. Ceza Mahkemesi tarafından, bu karar, yeniden yargılama ge-

rekçesiyle bozuldu ve dava 14. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yeniden görülmeye başlandı.

Kararın ardından ilk duruşma 17 Eylül günü yapılırken, Dink ailesi duruşma öncesi bir açıklama yayınlarak duruşmalara artık katılmayacaklarını açıkladılar. Gerek Dink ailesinin açıklaması gerekse de “Hrant'ın Arkadaşları”nın duruşma öncesi Çağlayan Adliyesi önünde yaptığı eylemde görülen; “örgüt yok” kararının bozulmasının, davada adaletli bir karar verileceğine dair bir ipucu olmamasıdır. Buradan çıkarılacak “kahvehane muhabbet örgütü” ile devlet bir kez daha ak-

lanacak ve belki de bu cinayette görev alan “kamu görevlileri” yeni valilikler ya da rütbelerle ödüllendirilecek.

Dink cinayeti davası ile ilgili kamuoyunda oluşan bu “karamsar hava”, mahkemenin “fare doğurması” ile sürdü. Duruşmaya katillerin bir kısmı getirilmezken, buradan çıkan tek karar daha önce serbest bırakılan ve tutuksuz yargılanan Erhan Tuncel hakkında çıkan “yakalama kararı” oldu. Anlaşılan “okey'in dörtlüsünü” tamamlayacaklar böylelikle! Ancak Dink cinayetinde “bir çocuktan karanlık yaratılanlar” cezalandırılmadıkça, bu dava bitmeyecek.

Dersim'de kadınlarla yapılan "Emek Anketi" üzerine... -1-

Bu yıl gerçekleştirilen 13. Munzur Doğa ve Kültür Festivali öncesinde köy çalışmalarında Yeni Demokrat Kadınlar tarafından Dersimli kadınlara yönelik bir anket çalışması gerçekleştirildi. Belirtmek gerekir ki, anket çalışması birçok açıdan önemli bir faaliyettir. Öncelikle elbette amacı hedef kitlenin fikirlerini, önerilerini, eleştirilerini vb. almak iken, diğer yandan o hedef kitleye ulaşmanın, iletişime geçmenin, anket konusu hakkında onlarla tartışma imkanı yaratmanın da bir aracı olarak değerlendirilebilir. YDK'nın faaliyete başlamasıyla birlikte 3 kez anket çalışması yaptık. Önemli veriler elde ettiğimizi düşünmekle birlikte, daha önce yaptığımız anketleri yeterince değerlendirebildiğimizi düşünmüyoruz. Bu, anket sonuçlarına ve anket yaptığımız kadınların fikirlerine değer verip vermemekle ilgili bir durum değil. Ancak anketin önemini kavramakla ilgili bir sorun yaşadık/yaşıyoruz.

Anket sonuçlarının değerlendirilmesinden de önce anketin hazırlanış biçimine değinmek yerinde olur. Soruların hedef kitleye anlaşılır ve açık olması, muğlak-belirsiz soruların kullanılmaması, soruların net bir hedefinin ve konusunun olması önemli bir hazırlık gerektirir. Bu hazırlık, hedef kitlenin belirlenmesini de içerir/içermelidir. Bunun yanı sıra anketi doğrudan yapacak olan kişilerin konuya hakim olması, hedef kitleyi tanıması, yukarıda belirttiğimiz amaçları kavraması vs. çok önemlidir.

Son bir vurgu olarak söylemeliyiz ki; anket çalışmasını biz aynı zamanda (esasa yakın bir şekilde) **kitle faaliyeti** olarak değerlendirmekteyiz. Dolayısıyla sadece soruların yanıtını almaktan öte anket yaptığımız kadınlarla konu üzerinde tartışma yapmak da önemlidir. Burada bizi sınır-

layan tek olgu zaman meselesi olur, ki bunun üzerinden atlamak mümkün değildir, zira yapılan anket sayısı sonuçların netliğine dair önemli bir veri oluşturur.

Anket konusunda kuşkusuz daha birçok şey anlatılabilir ancak konumuz bu olmadığı için Dersim'de yapılan anketin sonuçlarına geçebiliriz. YDK'lı kadınların Dersim'de yaptıkları anketin konusu kadın emeği üzerine şekillendirilmişti. Sorulardan anladığımız kadarıyla çalışma, kadınların hem mevcut somut duruma dair bir fikir edinmek, hem de bu konuya dair düşüncelerini öğrenmek amacı taşımaktaydı. Başka çalışmalarla birlikte gerçekleştirildiği için de, yapılan anket sayısı düşük kalmış, dolayısıyla bu durum net bir sonuç almanın da önüne geçmiştir.

Çalışmayla ilgili birkaç soruna daha işaret edelim, deneyim kazanma açısından. Birincisi, festivalde (ya da tüm yaz dönemi boyunca) bölgeye dışarıdan gelen birçok kişi olmaktadır. Yani yurtdışında ya da ülkenin farklı bölgelerinde yaşayan birçok Dersimli o dönemde köylerindedeydi. Bu durumu dikkate alabilseydik, anket yaptığımız kişilere **"Nerede yaşıyorsunuz?"** sorusunu da sormanın önemini fark edebilirdik. Ancak şu haliyle, sorulara yanıt verenler Dersim'in köylerinde mi yaşıyorlar, yoksa kentlerde mi bilemiyoruz. Bu eksiklik, diğer sorulara verilen yanıtları değerlendirmemizi önemli oranda etkilemekte. Örneğin, **"Evdeki gündelik işler dışında tarım ve hayvancılıkla uğraşıyor musunuz?"** sorusunun yanıtlarının yüzdesini bu şekilde tahlil etmek mümkün görünmemekte. Bu soru Dersim'de yaşayanlara sorulan bir soru iken, dışarıda yaşayanlarla aynı kategoride değerlendirilmek zorunda kalınır ki, bu da doğru bir sonuç vermez.

Ya da yine yaş aralığı ile ilgili bir soruna dikkat çekebiliriz. Şıklar tam yaş olarak sorulmamış, yaş aralıkları verilmiştir. Bunlardan biri de 25-40 yaş aralığıdır, ki bu çok geniş bir skaladır. Yani 25 yaşındaki genç bir kadınla 40 yaşındaki orta yaşlı bir kadının yanıtları aynı değerlerle ölçülmek durumunda kalınacaktır. Örneğin 4. sıradaki **"Ev işleri sadece kadınlar tarafından mı, erkeklerle beraber mi yapılıyor?"** sorusuna 25-40 yaş aralığındaki 21 kadın, "kadın tarafından" yanıtını vermiş. Ancak biz buradan bu yanıtın genç kadınlar tarafından mı, orta yaş evresindeki kadınlar tarafından mı verildiğine dair tahmin yürütebilecek ancak net olarak bilemeyeceğiz. Sonuç olarak bu haliyle anket yapılan kadınların yaşı ile ilgili soruların bir anlamı kalmamıştır. Aynı soru ile ilgili birkaç küçük teknik sorun da mevcut. Yaş sınırı 18 ile başlatılarak daha genç kadınların fikrinin yansıtılabileceği düşünülmemiş, dikkatsizlik sonucu 40-45 yaş aralığı şıklara hiç alınmamıştır.

(Devam edecek)

Kadın tutsaklar 2 günlük açlık grevinde

H. Merkezi: Sincan Kadın Hapishanesinde bulunan tutsaklar; Rojava ve Suriye'de yaşanan katliamı protesto etmek amaçlı iki günlük açlık grevi başlattıklarını duyurdular.

"Suriye Rojava'da insanlıktan çıkmış bu çeteler din bezirgânlarını verdikleri fetvalarla çocukları ve kadınları savaş ganimeti olarak görüyor ve kadınlara, çocuklara her türlü saldırıları yapıyor" diyen tutsaklar, "Bu çetelerin Suriye coğrafyasında barınmalarını sağlayan en büyük güçlerden bi-

risi, TC devleti AKP hükümetidir" diyen tutsaklar bu nedenle 18-19 Eylül tarihlerinde hapishanede bulunan siyasi tutsakların gerçekleştirdiği 2 günlük açlık grevine TKP/ML Kadın Tutsaklarının da katıldığı belirtildi.

"Onursuz aramalar, kamerayla görüntülemeler, tacizler ve tecavüzlerle devrimci iradeler teslim alınmak isteniyor. Sincan Çocuk Hapishanesi'nden bir kere daha bu haberler geldi. Gezi direnişi tutuklularına da gözaltında hapishanelerde en çok cinsel taciz saldırılar ve çıplak aramalar yapılıyor" diyen tutsaklar, Elif Kaya'ya yönelik cinsel saldırıya da değindiler.

Göğün
yarısı

Daha güçlü
çıkabilmek üzere,
iç'e yönelmek

Bir yaz döneminin daha sonuna gelirken, bir yıllık dönemde yaptığımız çalışmalar içinde en verimli olanlar, Şubat ayında gerçekleştirdiğimiz kurultayımız ve sayısal olarak kapsamını sınırlı tutmak zorunda kaldığımız tatil kampımız oldu diyebiliriz. İlki, yaptığımız atölyeler ve kolektif çalışmayla politik zeminimizi ve yürüyeceğimiz yolu belirleme çabası iken, diğeri de bu yolu yürütebilecek gücü ve ortak enerjiyi yaratmaya dönük bir çalışmaydı.

Bugün artık yürünecek yolun önemli oranda belli olduğunu söyleyebiliriz. Ancak yolu belirlemek elbette yetmiyor. Zira önce kendimizden başlayıp, kendimizi de içine alacak biçimde bir faaliyet örmezsek belirlediğimiz yolun altı boş olacaktır. İşte biz de bu anlayışla tatil kampımızda öncelikle kendimize yönelik, cinsiyet bilincini yükseltmeyi hedefleyen çalışmalar yaptık. Çünkü "iç'e yönelmeden, kendimizi tanımadan/anlamadan dışa açılmayacağımızı; kendimizde bir bilinç geliştirmeden kadın kitlelerine bilinç taşıyıcı çekirdek olamayacağımızı" düşünüyoruz. Bunun için de birbirimizin deneyimlerini karşımızdakini yargılamadan paylaştığımız, beraberce öğrenip, beraberce sorunlara çözüm aradığımız, temel ve de ortak sorunlarımızı tartıştığımız, itirazı değil uyumu esas aldığımız, erk'siz ve eşit ilişkiler geliştirip kadın olma ortak paydasında bulduğumuz ortamlara ihtiyacımız olduğu tespitinden hareketle örgütledik tatil kampımızı.

Böylesi bir ortam yaratmak elbette dile kolay. Oysa her bir özelliğini tartıştığımızda aslında çok büyük ve zor bir iş olduğunu görebiliriz. Örneğin, reddetmekle birlikte birçok yönüyle içimizde taşıdığımız "kadın kadının kurdudur" belirlemesinin tam karşısında durarak birbirimizin deneyimlerini-duygularını-karmaşalarını vs. **yargılamadan** dinleyebilmek için çok fazla çaba sarf etmek gerekir. Ya da deneyimden yaşa kadar birçok kriterle oluş(turulmuş) hiyerarşik ilişki biçiminin karşısına "eşit ilişki" biçimini çıkarmak, sadece kadınlardan oluşan bir ortamda içimizdeki erk'i öldürmek, hiyerarşi ve erk'in "olmadığı" dolayısıyla en kolay "itiraz" edebileceğimiz bir yerde itirazı değil uyumu esas almak...

Tüm bunlar gerçekten zor işler. Ve tatil kampımızda bu hedeflere uygun bir ortam gerçekleştirebildik mi diye sorulacak olursa, bunu tamamen başardığımızı söylememiz mümkün değil. Ancak deneyimimizin sınırlı, açığa çıkarttığımız sorunlarla baş edebilecek birikimimizin az olduğu koşullar göz önüne alınırsa doğru yolda adım attığımızı kanıtlayacak derecede bunları gerçekleştirdiğimizi söyleyebiliriz. Bu kampımızın "sınıf mücadelesi ve kadın örgütlenmesi" başlığı dışında daha çok "iç'e yöneldik. Geçtiğimiz yıl, daha da küçük bir katılımı yapmaya çalıştığımız kampın da konuları aşağı yukarı aynıydı. Orada da, en büyük yaralarımızdan biri olan kendine güven ve inisiyatif konularında tartışmalar yürütmüştük. Bu yıl ise kendine güvenin yanına kendini değerli-değersiz görme/hissetme, bağlılık-bağımlılık, cinsiyet bilinci ve taciz olaylarında YDK'nın tavrını da ekleyerek iç yolculuğumuza devam ettik. Tüm bu "iç'e dönük konular" kuşkusuz ihtiyacımızın ürünüydü. Yani kadınlar olarak güçlenmek, ortak bir enerji yaratma ihtiyacının...

Her zaman söylediğimiz gibi örgüt, tek tek bireylerin nicelik ve niteliklerinin aritmetik toplamından çok daha fazlasını ifade eder. Hele ki, söz konusu olan kadın örgütü ise bu çok daha doğru bir belirlemedir. Tek tek zayıflıklarımız, eksiklerimiz, "kadınlık" durumlarımız-deneyimlerimiz söz konusu olduğunda iyi bir tablo yokmuş gibi düşünülebilir, ancak bir ve birlikte olduğunda ortaya çıkan enerji ve yapı bunların çok üstünde bir niteliğe dönüşür. Bu durumda tekil zayıflıklarımızı vs. giderdiğimiz (yani güçlendiğimiz) oranda nasıl bir nitel sığrama yapacağımızı herhalde tasavvur edebiliriz. Bu iki kampın böylesi bir özelliği vardı, ancak azından önümüzdeki döneme ilişkin artık daha fazla "dış'a yönelmemiz gerektiği" açıktır. Sonuçta unutmayalım, biz de o "dış"ın bir parçasıyız.

Kitle İMHA silahları; "Barışçıl amaç için!"

Emperyalistlerin bugün KİS'lerin ne üretimini ne de kullanımını durdurmak gibi bir derdi var. **"Barışçıl amaç"** için hemen herkes KİS üretebilir ve de kullanabilir. **"Barışçıl amaç"** olup olmadığını belirleyen güç ise yine emperyalistlerdir!

Suriye-Guta'da sarin gazının kullanımını sonucu 1000'in üzerinde insan öldü. Bu katliam sonrası kitle imha silahları -KİS- (kimyasal, nükleer ve biyolojik) gündeme geldi, tartışılıyor. Fakat tartışılan ne KİS'lerin varlığı ne insan yaşamına, doğaya, tüm canlılara dair tahrip gücü ne de yaşamını yitiren, katledilen Suriyeliler. **"KİS'i kim kullandı?"**, **"Bu, Suriye'ye müdahale nedeni"**, **"ABD'nin tavrı"** tartışılıyor. Açık olan şu ki KİS'in Ortadoğu'da savaş aracı olarak ilk kullanımı değil.

Kitle imha silahlarının savaş aracı olarak kullanılması, çok eskilere dayanıyor. Tarihi, 1492 yılında Avrupalıların Amerika kıtasına çıkmasından sonra, buradaki altın ve gümüş kaynaklarını Avrupa'ya taşımak için yerli İnkalarla savaşan İspanyol Amiralî'nin korkunç planına kadar uzanır. İnkaları yenemeyen amiral, Avrupa'dan çiçek hastalarının kullandığı battaniyeleri getirtip, barış hediyesi olarak İnkalara verir. Battaniyeleri alan ve kullanan İnkalarda ölümcül çiçek hastalığı salgını başlar ve binlerce İnka böyle katledilir.

Dönemin aristokratları ve burjuvaları bu katliam karşısında Avrupa'ya gelecek olan altın ve gümüşleri düşünerek ellerini ovuştururlar. Tıpkı bugün 1300 Suriyelinin katledilmesi karşısında Suriye'de dengelerin lehine döneceğini düşünen AB-ABD emperyalizminin ellerini ovuşturması gibi...

Zehirli maddeler, ölümcül salgın hastalık mikrobu ve gazlar, tarihsel süreç içinde savaşan güçlerin savaş kazanmak için buldukları ve kullandıkları bir silahtı. Kuşkusuz ki KİS kullanımının en meşru kılıfı sa-

vaşlardı. Adı üstünde kitle imha silahlarının hedefi sadece düşman askeri olarak kalmamakta, sivil halka, doğaya ve tüm canlılara ağır zarar vermektedir.

Cenevre Protokolü

Bunun üzerine 1899'da 24 ülke zehirli gaz ve silahları kullanmayacaklarına dair **Lahey Konvansiyonu**'nu imzaladı. Sömürge savaşlarının paylaşım savaşına döndüğü yıl gelip 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı (EPS) başladığında ne verilen sözler ne de Lahey Konvansiyonu kaldı ortada. Taraflar sınıfsal özüne döndü. 4 yıl süren 1. EPS döneminde, Almanların klor gazı saldırılarına karşın İttifak Devletleri (Fransa ve İngiltere başta olmak üzere) de aynı şekilde KİS'leri kullanarak karşılık verdi. KİS'lerle 1.3 milyon insan yaralandı, 100 bin insan katledildi.

KİS'lere sahip olan ve savaşlarda birbirine karşı kullanan emperyalist güçler 1925 yılında Cenevre Protokolü'nü imzalayarak kimyasal ve biyolojik silahların savaşlarda kullanılmasını yasakladı. Fakat emperyalist güçler KİS'leri üretmekten, geliştirmekten ve kullanmaktan vazgeçmedi. Alman bilim insanları diğer gazlardan daha ölümcül olan tabun gazını buldu. Naziler, Yahudi soykırımında Yahudileri gaz odalarında katlettiler. Japonya 1937'de başladığı Çin işgalinde biyolojik silahlarla ağırlıklı olarak veba mikrobuyla yaptığı saldırılarda 260 bin insanı katletti. 1942 yılında ABD ilk nükleer silah projesi olan Manhattan Projesi'ni başlattı. 1945 yılında da ilk atom bombasını Japonya'ya attı. 120 binden fazla insanı katle-

derken, atom bombasının etkileri uzun yıllar devam etti.

Atom bombasının kullanımı ile KİS'lerin üretimi ve kullanımı daha da yaygınlaştı. Askeri güç olarak hemen tüm devletler KİS'lere yöneldi. Atom bombasının atıldığı günden bugüne hemen her bölgesel savaşta KİS kullanıldı.

1968'de 60'ı aşkın ülke Nükleer Silahların Yayılmasının Önlenmesi Anlaşmasını (NPT) imzaladı. 2002 yılında NPT'nin altında imzası olan ülke sayısı 187'ye çıktı. 1972 yılında 100'ü aşkın ülke Biyolojik Silahlar Konvansiyonu'nu imzaladı. Fakat bu anlaşmaların altına imza koyan hemen tüm ülkelerin KİS'leri bulunuyor. Dahası anlaşmaların imzalandığı yıllarda askeri güç olma adına KİS üretimi ve geliştirilmesi başlatıldı. 1974'te Hindistan, 1980'de İran, 1998'de Pakistan nükleer silah üretimini başlattı. ABD emperyalizmi 1970'lerde Vietnam İşgalinde tonlarca turuncu madde ve Napalm gazı kullandı.

Kimyasal İkiyüzlülük!

1983-1988 İran-Irak savaşında da KİS kullandı, binlerce insan katledildi. Halepçe'de hardal gazıyla katledilen 5 bin Kürt hafızalardan hala silinmedi. Daha yakın zamanda da KİS kullanıldı. İsrail-Hizbullah savaşında (2-3 yıl önce) İsrail fosfor kullandı. TC devleti 1-2 yıl önce PKK gerillalarına karşı Kazan Vadisi'nde kimyasal kullandı. Gezi İsyanı'nda TOMA'lardan kitlenin üzerine kimyasal madde içeren su sıkıldı.

Suriye'de El Kaide çizgisindeki EL Nusra vb. örgütlerle sıkı ilişkisi olan TC'nin tavrı bu ikiyüzlülüğün

bir örneğidir. Daha önce BM tarafından kimyasal silah kullandıklarına dikkat çekilen muhalefeti silahlandırıp her türlü lojistik desteği veren TC'nin Suriye'de Esad'ın şiddetine gözyaşı dökmesi büyük bir sahtekârlıktır. El Nusra Cephesine yönelik bir operasyon sonrasında hazırlanan iddianamede ortaya çıkan telefon görüşmeleri, İslamcı militanların resmi bir kurum olan Makine Kimya Endüstrisi'nden (MKE) kimyasal temin ettiğini açığa çıkarıyor. Suriye'de Esad'ın kimyasal silah kullandığını iddia edip, saldırı çağırısı yapan TC'nin bu tutumu şaşırtıcı değildir. Zira, başından beri İslamcı militanların Suriye halkına yönelik şiddetine sınırsız bir destek veren TC, gözümüzün içine baka baka Suriye'de mazlumların öldürüldüğünü söyleyip timsah gözyaşı döküyordu. Benzer bir durum bugün kimyasal silahı gerekçe göstererek müdahaleyi destekleyen çok sayıda devlet için de geçerlidir. Kimyasal silahlara sözde karşı çıkanlar, dünyanın her yerinde mitingleri, gösterileri dağıtmak için kimyasal gaz kullanıyor.

Uluslararası anlaşmalar KİS'lerin üretim ve kullanımını emperyalist güçlerin ekonomik ve siyasi çıkarlarına göre düzenlenmesini sağladı. KİS'ler bugün emperyalistlerin elinde hem askeri üstünlük hem bir ülkeye savaş açmanın, işgal etmenin bahanesi hem de dünya kamuoyunu **"ikna"** etmenin politik kozu olarak kullanılıyor. 2003 Irak işgalinde ABD emperyalizmi KİS'leri işgalin bahanesi olarak kullandı. Bugün doğrudan Suriye'de KİS kullanımı, Suriye'ye müdahale nedeni olarak kullanılmaya çalışılıyor. AB-ABD emperyalizmi yıllardır İran'a KİS üretimini durdurması için baskı yapıyor. Emperyalistlerin bugün KİS'lerin ne üretimini ne de kullanımını durdurmak gibi bir derdi var. **"Barışçıl amaç"** için hemen herkes KİS üretebilir ve de kullanabilir. **"Barışçıl amaç"** olup olmadığını belirleyen güç ise yine emperyalistlerdir! Özce ifadesi emperyalist çıkarlara uygun olduğu sürece kim kullanırsa kullansın **"barışçıl"** amaç içindir.

Geçmişten günümüze KİS'ler egemen sınıflarca ekonomik, siyasi ve askeri güç olarak üretildi ve kullanıldı. Dün olduğu gibi bugün de egemen sınıflar KİS'lerle katledilen insanların ardından elde edilecek kazanç için ellerini ovuştururken, kamuoyu önünde timsah gözyaşları dökmekten de geri durmadı. Egemen sınıflar, bugün ve yarın da kitle imha silahlarıyla katledilenlerin ardından neden daha fazla kâr-kazanç sağlamaya vesile olmadıkları için çok üzülecekler!

Saat 22:00 ile 06:00 arası içki satışı yasağı 9 Eylül'de başladı. Belli saatler arasında içki satışı yasağı Norveç'ten Tayland'a kadar birçok ülkede uygulanıyor. Her ülkenin kendisine göre bir hedefi var, yasağı uygularken. TC devletinde AKP hükümetinin olduğu gibi... Alkollü içki yasağı geçtiğimiz Mayıs ayında gündem geldi. Çıkarılan kanun Eylül ayında yürürlüğe girdi.

Yasak doğrudan yaşama müdahale idi ve elbette tartışmalar alevlendi. AKP kendini hala Avrupa ülkelerinde de aynı-benzer yasaklar var diye savunuyor. Fakat "milli içkimiz ayrandır", "git evine iç", "iki ayaşın yaptığın yasa", "kafası kıyak değil, ayık gençlik" gibi R. T. Erdoğan vechizeleri ile içki yasağındaki amaç ve niyet açıkça belli edildi ve duyuruldu, demokrat, ilerici, devrimci çevreler mesajı aldı. Belli saatlerde içki satma yasağı taşıdığı anlamın üzerine çıktı, politik bir içerik kazandı. Takke düştü, kel göründü yani...

Her toplumsal oluşumda mevcut siyasi otorite, o oluşumu meydana getiren, bir arada tutan temel kurallar çerçevesinde bir yaşam örgütlenme sorumluluğu taşır. Fakat bu temel kurallar, bir arada yaşayan diğer toplumsal oluşumlara dayatıldığında, diğer toplumsal oluşumlar karşısında egemen olan ve bu egemenliğini koz olarak kullanıp kendi temel kurallarını diğerlerine dayattığında egemen olan ile olmayan oluşumlar arasında varolan çelişki uzlaşmaz hale gelir. AKP, temsilcisi olduğu Sünni mezhebin nüfuz ve siyasi gücünü kullanarak İslami kuralları Sünni-Müslüman ekseninde,, Türkiye'de yaşayan Alevi-Caferi-Şii-Hıristiyan-Ezidi ve Musevi gibi farklı

Hamr-Nebiz (İşçi-Şarap):

Ne helal ne haram!

dini oluşumlara, ateist ve materyalistlere, toplumun farklı kesimlerine dayatıyor. Toplum mühendisliği yapıyor. Sünni Müslüman kesimle diğer farklılıkları ayırıştırıp birbirlerine ötekileştirirken aynı zamanda ötekileştirilenin farklı oluşumlarının kendi içinde bir araya gelmesini sağlıyor.

Alkollü içki nezdinde toplumsal yaşama müdahale edilirken AKP'nin taşıdığı amaç ve niyetin feyiz aldığı İslam aleminde iç yasak mıdır ya da haram mıdır? Bir bakalım... Haram olan şey nedir? İslam aleminde helal ve haramın tek belirleyicisi Allah'tır. İslam inancına göre Allah'ın vahiylerinden oluşan sure ve ayetlerde (yani Kuran'da) helal ve

haram olan net olarak belirtilir. (Allah size ancak ölü (leşi), kanı, domuz etini ve Allah'tan başkası adına kesileni haram kıldı. Her kim bunlardan yemeye mecbur kalırsa, başkasının hakkına saldırmadan ve haddini aşmadan bir miktar yemesinde günah yoktur, şüphe yok ki Allah çokça bağışlayan, çokça esirgeyendir" (Bakara suresi, 173. Ayet, ayrıca Maide, Enam, Nahl, 115 sure ve ayetler) Ancak Muhammed'in ölümünden sonra özellikle içki ve şarabın (hamr-nebiz) haram olduğu, İslam aleminin ünlü tefsir ve yorumcuları tarafından belirtilir. Fakat içkinin Kuran'da haram olduğuna dair doğrudan bir sure ve ayet yoktur. Doğrudan helal

eden de yoktur. ("Hurma ve üzüm gibi meyvelerden hem içki hem güzel gıdalar edinirsiniz. İşte bunlarda da aklını kullanan kimseler için büyük bir ibret vardır. Nahl suresi, 67. Ayet", "Müftakilerle vaad olunan cennetin durumu şöyledir; içinde bozulmayan sudan ırmaklar, tadı değişmeyen sütten ırmaklar, içenlere lezzet veren şaraptan ırmaklar vardır ve süzme baldan ırmaklar vardır... Muhammed suresi, 15. Ayet, Ayrıca Bakara, 21; Nisa, 43; Saffat 45 ve 47; Vakıa 17 ve 19. vd.) Bugün içkinin haram olarak kabulü Kuran'ın sure ve ayetlerine göre değil Kuran'ı yorumlayanların yorumlarına dayanıyor.

İslam aleminin toplumsal yaşamını düzenleyen, temel unsur olarak karşılaştırma yapıldığında Kuran'daki sure ve ayetlerde belirtilenlerle tefsir ve yorumcuların yorum ve açıklamalarının hiçbir belirleyici yanı yoktur. Kaldı ki Muhammed'in dahi herhangi bir şeyi helal ya da haram belirleme yetkisi yoktur. Onun görev ve yetkileri Kuran'da belirlenmiştir. Sözün özü; ne AKP ne Diyanet Başkanlığı, ne müftüler ne cemaat ne de cami imamlarının helal ya da haram belirleme, bunu topluma dayatma yetkisi vardır.

Hamr-Nebiz'in Kuran'daki aslı astarı budur. Fakat Kuran'ı esas alan ve İslami kuralları politik unsura dönüştüren AKP ve şürekâsı Kuran'da net olarak belirtilenlerin ötesinde bir tefsirle adım adım (içkiden başlayarak) doğrudan toplumsal yaşama müdahale etmeye çaballıyor. Din bir kez daha egemen sınıfların elinde emekçi halkı ayırıştırma, ötekileştirme ve böl-parçala-yönet aracı olarak kullanılıyor. **(Bir ÖG okuru)**

Tek taraflı müzakere!

Kürt meselesinde çözüm süreci hükümetin hiçbir adım atmamasına rağmen devam ediyor. Dünyadaki benzer örneklerde olduğu gibi ülkemizdeki meselelerin çözümü açısından da istikrarlı bir gidişatın söz konusu olmayacağı en başından beri belliydi. Söz konusu olabilecek örnekler, Kürt meselesinden nasıl farklı dinamiklere sahipse, çözümün yol haritalarının farklı bir süreci seyredeceği de açıktır. Ne var ki, somuttaki durum, farklı bir sürecin izlenmesinden çok, egemen ulus temsilcilerinin bariz oyalama taktikleri olarak öne çıkmaktadır ve süreç ilerisine dair iyimser veriler sunmaktan pekâlâ uzaktır.

Herkesin malumu olacak bir şekilde, gerek örgüt merkezli açıklamalar, gerekse bunun bir yansıması olarak kitlelerin dile geldiği "hükümet adım at" mitinglerine rağmen hükümet, hiçbir adım atmadan üç aşamalı olarak öngörülen sürecin birinci aşamasını geçiştirmiş oldu. Üstelik 1. aşama Kürt Ulusal Hareketi'nin iyi niyet gösterisi olarak başlattığı gerillaların Türkiye sınırları dışına çekilmesiyle başlatılmıştı. Böylesine aktif bir hamleye karşılık, hükümetin çekilme karşısında '99 pratiğinin aksine silahlı güçlerini sabit tutmakla göster-

miş olduğu pasif tutum en büyük adım olarak öne çıkmıştır.

Sürecin kamuoyu tarafından Oslo Sürecinin aksine açıktan bilinmesine rağmen hükümetin vermiş olduğu sözler konusunda bir belirsizlik de mevcuttur. Her ne kadar Hareket tarafından yapılan açıklamalar, en başta KCK tutsaklarının serbest bırakılmasına dönük bir sözün verilmiş olduğunu gösterse de, süren duruşmaların neticesi aksine bir tutumun sürdüğünü göstermektedir. Mutabık kalınan anlaşmanın detaylarının açıklanmaması, hükümeti, oluşabilecek bir kamuoyu baskısından kurtarmak adına yapıldıysa ancak fazladan bir iltimas olarak değerlendirilebilecektir. Zira yüzde elliyle övünen ve bu bahiste ciddi bir muhalefet ile karşılaşmayan hükümete böylesi bir iltimasın ezilen ulusun çıkarına olduğunu söylemek mümkün değildir.

Aksine kamuoyunda çözüm yönünde oluşan beklentinin verili koşullarda güçlü bir iradeye dönüştürülebilmesinin koşullarından söz etmek mümkündür. Buna rağmen adım atmayan hükümetin asıl amacının masadan kaçma durumunda ve bu nedenle oluşabilecek bir kamuoyu baskısından kurtulmak oldu-

Egemenlerin nadiren saklama gereği duydukları asıl niyetleri, anadilde eğitim isteyen Kürtlere Irak Kürdistanı'nu işaret etmeyle yeniden ve yeniden açığa çıkmaktadır.

ğunu söylemek mümkündür.

Hareket tarafından Eylül ayına kadar hükümetin adım atması gerektiğine yönelik defalarca uyarı yapılmasına rağmen böyle bir şey yokmuşçasına hareket etmek, bir yanıyla ezen ulus kibrinden kaynaklanıyor olsa da onun temsilcilerinin havsalarlarının yetersizliğiyle açıklamak da mümkündür. Gösterilmeye çalışılan gücün ne menem bir sahtelik taşıdığı çekilmenin durdurulmasından hemen sonra kolları sıvama-larından anlaşılmalıdır. Buna yönelik çıkarılacak yeni yargı paketinin de daha şimdiden tatmin edici bir nitelikte olmadığı anlaşılmalıdır. Egemenlerin nadiren saklama gereği duydukları asıl niyetleri, anadilde eğitim isteyen Kürtlere Irak Kürdistanı'nu işaret etmeyle yeniden ve yeniden açığa çıkmaktadır. Nazizmin bayrağını elden bırakmadıkları gün gibi açıktır.

Gayet açık olan tabloyu, Kürt Hareketinin göremediği gibi bir iddiamız yok elbette. Zira hükümet, çözüm sürecine, insanlık adına değil askeri ve siyasi sıkışmışlığını aşmak adına rıza göstermiştir. Üstelik yanı başında, Ro-

java'da, Hareketin geliştirdiği hamleler ve kazanımlar karşısında en azından sınırlı içini sağlama olarak karşı hamle geliştirmesi gerekmiştir. Sınır içinde askeri saldırılar için güçlü üslenme yapılarının inşası devam ederken, Rojava Kürtlerine yönelik katliamların fiili olarak desteklenmesi alçakça hamleler olarak karşımıza çıkmaktadır. Süreç, tek taraflı bir müzakere gibi abartılı bir ifadeyle özetlenebilecekse de, kendisi ve faydalarıyla bir karşılıklı dayanmaktadır. Hareket açısından düşündüğümüzde, şehirlerde örgütlenmenin, organları toplamanın ve en önemlisi Rojava'yı tahkim etmekle birlikte uluslararası faaliyetleri geliştirmenin koşulları daha elverişli hâle gelmiştir.

Barışın, devletin ve onun cisimleşmiş biçimi olan hükümete havale edilmeyecek kadar önemli bir olgu olduğu doğrudur. Sadece zikriyle değil fikriyle faşist, eşitliği bir ihtimal olarak dahi görmeye tahammül etmeyen bir düşman karşısında barış arayışı, anlamsız değilse de beyhude olmaya daha yakındır. Salya sümük ağlamaları timsahın göz yaşlarına rahmet okutur, bilinmektedir.

Güney ve Taksim şehitleri anıldı

Hamburg: "Taksim Direniş Ruhuyla Devrimci Sanatçı Yılmaz Güney'ı anıyoruz" şiarıyla Demokrat Sanatçılar Birliği tarafından bir etkinlik organize edildi. **Pınar Aydınlar**, **Hasan Sağlam**, **Grup Cemre**, **Yeni Kadın Korusu** kültürel bölümde, **Haluk Gerger** ve **ATİF** temsilcisi **Ufuk Berdan** ise konuşmacı olarak etkinlikte yer aldı.

Taksim Direnişini konu alan kısa bir film gösterisiyle başlayan etkinlik, sinevizyon ve Grup Cemre'nin söylediği marş ve türkülerin ardından yapılan açılış konuşmasıyla devam etti. **ATİF** temsilcisi **Ufuk Berdan**, **Yılmaz Güney**'in sanatı ve devrimci kişiliğine dair vurgularda bulundu ve gündeme ilişkin görüşlerini belirtti. **Haluk Gerger** ise emperyalizmin en büyük korkusunun halk isyanları olduğunu söyledi. Sorunun **Esad**'ın gitmesi değil, kontrol edilebilir iktidarlar oluşturmak olduğunu belirten Gerger, bölgede Kürtlerin büyük başarılar elde ettiğine de değindi. Gerger'in ardından sahne alan **Yeni Kadın Korusu** söylediği türkülerle büyük ilgi gördü ve gece **Pınar Aydınlar**'ın türkülerıyla sonlandı.

Stuttgart'ta "göçmenlik" konulu konferans

Stuttgart: Almanya'da Türkiyeli ve Kürdistanlı göçmen kurumların oluşturduğu Demokratik Güç Birliği Platformu'nun Stuttgart bileşenleri tarafından "**Göçmenlik Sorunları ve Çözüm Önerileri**" başlıklı bir konferans gerçekleştirildi. Konferans üç oturumdan oluştu. Konferansa **ATİF**, **AGİF** ve **Yek-Kom** aktif bileşen olarak katılıp sunum yaptı. Yerel devrimci kurumlardan **MLPD** ve **DKP** temsilcileri de konferansı selamlayarak göçmen sorunlarının kapitalizmin eleştirisi yapılmadan ele alınamayacağını ve göçmen emekçilerle kapitalizme karşı mücadelede birlikte hareket etmek istediklerini belirttiler. Konferansta "**Göçmenlik ve mültecilik hakkı en doğal insan hakkıdır. İnsan onuru normları kriteri ile kayıtsız kabul edilmelidir**" denilerek talepler sıralandı.

AB'de korku ve panik

Mortgage ile birlikte düşük faizli kredilerde teşvik ve bu yolla konut kredi kullanımındaki artış 2008 krizinin önemli bir faktörüdür. Kapitalizmin aşırı üretim hırsına dayanan bu kriz, gündemde görünmüyor gibi dursa da aslında geldiği aşama kendini tedirginlik, panik ve saldırı furyasında gösteriyor. Şimdilerde AB üyesi birçok ülke bankaların vermiş olduğu kredileri temin edemeyişini ve bu kapsamda yaşadığı krizi gidermek adına, çeşitli fon aktarımları gerçekleştiriyor.

Devlet bütçelerinin tükenişinin emaresi olan bu süreç, birbirini tetikler türden. Örneğin İspanya'nın borcu 2,5 trilyona ulaşmış durumda ve özel hane borçları bu rakamın % 70'ini oluşturmaktadır. Bu durumda olan sadece İspanya değil. Euro bölgesinde kamu borç yükü GSYH'nın % 90'ını bulurken özel borçlar milli gelirin üç katına denk geliyor. Konut kredilerini tahsil edemeyen birçok banka gelinen aşamada can çekişmeye devam ederken tahsil edilemeyen her meblağ zarar hanesine yazılıyor. İspanyol bankaları, gayri menkul balonunun patlaması ile birlikte krizi giderek daha derinden yaşıyor.

Birçok devlet geçen yıl Euro istikrar Fonu'ndan milyarlarca Euro çekerek bankalarını kurtardı ve bankaların borcuna kefil oldu. Bu anlamıyla mesele bir an olsun durulmuş gibi görünse de hiç de öyle değil. Bankalar dipsiz bir kuyu halini almış durumda ve birçok ülke, bankaları kurtardıktan sonra bu kez Euro kurtarma şemsiyesine sığınma gibi bir tehlikeye karşı karşıya. Bu kurtarma operasyonunda özel borçların devlet borcu haline gelmesi ile birlikte birçok ülke enflasyon ile borç eritme yoluna gitmeyi planlamaktadır. Bu ülkelerin başında İrlanda, Hollanda ve İspanya bulunuyor. Ayrıca borçları giderebilmek adına bir başka yöntem de vergilerin artırılmasıdır. Bu yöntemlerle krizden çıkış yolu aranırken bu yol da emekçilerin sırtına basa basa çizilecek.

Uçuruma doğru yol alış

Özellikle Yunanistan, İspanya ve Portekiz, ödeyemedikleri borçlar yüzünden devamlı ülke içinde vergi artırımları ve maaş kesintilerine başvurmaktadır. Azgınca devam eden sömürünün cefasını çeken emekçiler ise öfkelerini biliyor. Bu ülkeler borç affının gelmesini dört gözle beklerken bunun çok da kolay olmadığı gün gibi gerçek.

Zira borçların affı kapitalizmin bu zamana kadar ekonomik olarak rüyalarında aldığı yolu geri gitmek anlamına geliyor. Bu süreç, kapitalizmin yapısal çelişkilerinin geldiği aşama ile ilgili bir durumdur. 2008 yılından bu yana AB bu süreci atlamanın yöntemlerini tartışırken birçok ülke AB ile olan ilişkilerinde kaygılı yaklaşımlar taşıyor. AB içindeki krizin derinleşmesi ile Almanya'da AB karşıtı partilerin ortaya çıkması dikkat çekiyor.

Yani; kriz, sadece ekonomik olarak değil aynı zamanda ortak kimlik olan AB kimliği üzerinden de yaşanıyor. Bu kimliğin tekrar pekiştirilmesi için şimdilerde Bankacılık Birliği'nden destek alma konusu tartışılmaktadır. Bankacılık Birliği'nden destek almak belli anlamları ile borç yükünü azaltacaktır. Ancak birliğin vereceği destek aynı zamanda toplum açısından ölüm anlamına gelen birçok yaptırım da beraberinde getiriyor. Borcun geri ödemesi için vergilerin artırılması, maaşlarda kesintinin yapılması (özellikle kamu sektöründe), 10 milyar dolar için 16 milyar dolarlık tasarrufa gidilmesi gibi sömürü paketlerinin hazırlanması gerekiyor. Bu da Avrupa'da mevcut hakların gasp edilmesi anlamına geliyor.

AB'de genç işsizler

korkuyu büyütüyor

Krizin başlangıcından bu yana AB'de gençlik içindeki işsizlik oranı % 15'ten % 25'e yükseldi. AB İstatistik Kurumu'na göre 15 ile 24 yaşları arasındaki işsiz sayısı 5 milyon 600 bin. Gençlik içindeki işsizliğin giderek artması,

AB üyesi ülkeler için vergi gelirlerinin düşmesi anlamına geliyor. Konuya ilişkin açıklama yapan İrlanda'nın başkentindeki Dublin Üniversitesi'nden Maliye Profesörü **Constantin Gurdgiev** genç işsizlerin yarattığı korkuyu ortaya koyuyor; "*Sosyal demokratlar tarafından yüzüstü hissine kapılan gençlerin radikal uçlara ve siyasi uçlara kayması söz konusu.*" (*Diplomatique Turque, Sayı: 55*)

Gençler için AB, 6 milyar Euro destek ayırmış durumda. Desteğin büyük bir kısmı eğitim için kullanılacak. Ancak eğitimin geldiği aşama yine de işsiz gençlerin sorununu çözümüyor. Washington'daki **Pew Research Center**'in 89 AB ülkesinde yapmış olduğu bir ankete göre Avrupalı gençlerin % 40'ı Avrupa'yı terk ederek göç etmeyi planlıyor. Giderek büyüme gösteren ve bir türlü çözümün bulunamadığı genç işsizler ise AB'nin yaşadığı krizi giderek derinleştiriyor.

Yunanistan'da faşist cinayet ve isyan

Yunanistan'ın başkenti Atina'da, faşist Altın Şafak partisinin bir üyesi, şarkıcı **Pavlos Fyssas** adlı bir genci kalbinden bıçaklayarak katletti.

Hatırlanacağı gibi 2008'in aralık ayında devriye gezen bir polis tarafından sokak ortasında katledilen 15 yaşındaki **Alexis Grigoropoulos** için tüm Yunanistan ayağa kalkmıştı. Şimdi de **Pavlos Fyssas**'ın katledilmesi ile birlikte anti-faşist hareketin fitili ateşlendi. Anti-faşist kimliği ile rap dünyasında tanınan Fyssas'ın, Keratsini semtinde bir cafede arkadaşlarıyla Olimpiakos takımının maçını izlerken başkalarıyla tartışmaya girdi, karşılaşmanın bitiminde, kalbinden bıçaklandığı öğrenildi. Fyssas'ın ağır yaralı olarak Tzanion Hastanesi'ne kaldırıldığı ancak müdahaleye rağmen

kurtarılamadığı belirtildi. Cinayetin ardından gerçekleştirilen operasyonla yakalanan katilin ev aramasında birçok ırkçı faşist doküman ve belgeye rastlandı.

Bu ateş sizi de yakacak

Cinayetin ardından Yunanistan halkı olayı protesto etmek için meydanlara indi. Eylemlerin polislerin saldırısı ile karşı karşıya kalması üzerine birçok bölgede çatışma çıktı. Çatışmalar yaygınlık kazanırken öne çıkan talep ise Altınşafak Partisi'nin kapatılması ve siyasetten men edilmesi oldu.

Yapılan açıklamalarda ise şu ifadeler yer veriliyor; "*Demokrasinin oksijeni farklı görüşlerdir. Fakat bu insanlar demokrasi istemediklerini gösteriyor. Demokrasiye zarar veriyorlar. Siyasi karşıtlarını kabullenemiyor, onları yok ediyorlar*"; "*Altın*

Şafak, göçmenleri vuruyor. Şimdi de bu insanların haklarını savunanları hedef alıyorlar. Bu Hitler'in yaptığı şey. Aynıısını şimdi de onlar yapıyor." Konuya ilişkin açıklama yapan Yunanistan Kamu Düzeni ve Vatandaş Koruma Bakanı **Nikos Dendias**, bu konuda yeni kanuni düzenlemenin parlamentoya geleceğini söyledi. Altın Şafak Partisi ise yaşananları iftira olarak nitelerken, aynı zamanda Altın Şafak üyeleri Atina'da faşist katil **Yorgo Rupakiotis**'a sahip çıkma eylemleri gerçekleştiriyor.

Çekim merkezi olabilmek...

Bizler devrimci yaşamın her şeyinden ve anından sorumluyuz. Bundan dolayıdır ki her zaman pratik ve eylem sahasının içinde olmak zorundayız.

Sınıf savaşımında öncülük iddiasında olanlar olarak bizler kendimizi düşünsel-yaşamsal-örgütsel olarak devrimci-leştiiremediğimizde devrimimizin zorlu görevlerini yerine getiremeyiz. Görevlerimizi omuzlayabilmek ve yerine getirmek için olağan sınırlarımızı aşan bir çaba ve mücadele vermemiz gerekir.

Önderlik, **sorumluluk** ister; faaliyetin bütün yönleriyle, alanlarıyla, sonuçlarıyla **ilgili olmak ister. Üretken ve başarılı** bir çalışma ister. Her zamankinden daha **fazla görev** ve **çalışma** ister.

Bizler devrimci yaşamın her şeyinden ve anından sorumluyuz. Bundan dolayıdır ki her zaman pratik ve eylem sahasının içinde olmak zorundayız.

Pratik ve eylem sahasında olmak demek savunduğumuz ideallere karşı samimi olmak ve öğrenmeyi sonsuz kılmaktır. Uğruna savaştığı dava karşısında örnek ve inandırıcı olmak istiyorsak bunun yolu da buradan geçmektedir. Yoldaşlarımızla, kitlelerle birlikte pratik ve eylem sahasında, omuz omuza yana yana olmak **devrimci eğitimin vazgeçilmezidir.** Aynı koşullar içinde aynı zorlukları ve sıkıntıları birlikte paylaşarak yaşamak, dövüşmek ve birlikte mücadeleleyi örmek demektir. Eylemi birlikte omuzlamak demektir. Daha çok halk içinde olmak, halktan, eylemden ve mücadele pratiğinden beslenmek demektir. Hem dövüşen hem tartışan hem inceleyen ve araştıran hem savaşan hem sorgulayan, irdeleyen olmaktadır bu. Hem de pratikte devrimci bir yaşam çizgisinde yol alan ve örnek olandır. **Çünkü yeni ve devrimci olan, dürüst ve cesur olan, canlı olan, dik duran örnek alınır.**

İdeolojinin etkili bir silah haline gelmesi sadece onun bilimsel doğrulara sahip olmasıyla ilgili bir durum değildir. En az bunun kadar, proleter devrimci ideolojiyi savunuların yaşam ve savaş içindeki devrimci duruşuyla, eylem sa-

hasındaki cesur pratikleri ve örnek kişilikleriyle etkili hale gelir.

Hiç kimse yaşamda benzeri fazlasıyla olana yüzünü çevirmez, ona meyletmez ancak "benzerlerinden" nitel olarak farklılığı olan, güven veren, ciddiye-ti ve samimiyeti olana ilgi duyar. Yüzünü ona çevirir. Mümkün olandan daha fazlasını yapanlar, var olanlardan daha farklı ve nitelikli bir savaşım içine girenler çekim merkezi olabilir ancak.

Bütün bu temel devrimci görevleri layıkıyla ve hakkıyla yerine getirmek içindir ki **eğitilerek eğiteceğiz. Öğrenerek öğreteceğiz. Değişerek değiştireceğiz. Örgütlenerek örgütleceğiz. Savaşarak savaştıracamız.**

İşçi sınıfının, sömürülen ezilen tüm emekçilerin, zulüm altında katliamlara maruz kalan Kürt ulusunun, her gün sokak ortasında infaz edilen, varlığı ve kimliği yok sayılan kadınların, sürekli baskı altında olan Alevilerin, cinsiyet kimliğini özgür bir şekilde yaşayamayan LGBT'lerin, eşitlik özgürlük ve adalet arayan anne ve babaların sorunlarını, taleplerini, özgürlük ve kurtuluş ihtiyaçlarını daha fazla anlamalıyız.

Geleneğimizin güncel politikalarını daha etkili araçlarla kitlelere götürüp örgütlenmeli, örgütlemeliyiz. Bunun bilinç ve sorumluluğuyla hareket etmeli, başarının, ilerinin militanları, faaliyetçileri olmalıyız. Anlayış, kavrayış ve gerçekliğe hakim olma bilincimizi sürekli geliştirerek yükseltmeliyiz. Örgütlenme beceri ve yeteneklerimizi sürekli artırmalıyız. Sakin dönemlerin geriliklerini hızla alt ederek, hareket ve eylemlilik dönemlerine hazırlanmalıyız. Her anı ve olanağı demokratik halk devrimin örgütlenmesi, sürdürülmesi için değerlendirmeyi öğrenmeliyiz.

Kendiliğinden her bir gösteriyi politik bir gösteriyi dönüştürecek, ona politik karakter kazandıracak, politik iktidarı yıkmayı hedefleyecek bir müca-

dele rotasına sokmayı öğrenmeli ve öğretmeliyiz. Her bir protesto gösterisini politik iktidar mücadelesinin bir parçası haline getirmeliyiz. Emekçilerin haksızlığa, saldırılara, zorbalığa karşı mücadelesinde onların her protesto eyleminde yer almalıyız. Uyuyanları uyandırmalı, geride kalanları cesaretlendirmeliyiz.

Bütün güçlerden yararlanmayı, en uygun fırsatları değerlendirmeyi öğrenmeliyiz. Üstesinden gelmediğimiz, hakkını vermediğimiz hiçbir devrimci görev bırakmamalıyız. Hoşnutsuz olan, emek-özgürlük-adalet ve eşitlik arayan her kesimin içine girip her türlü demokratik sorunlarının gündeme getirilmesinde, öne çıkartılmasında, sorunun çözülmesinde herkesten daha fazla çalışıp, herkesten daha fazla sorumluluk almalı, herkesten daha fazla görev üstlenmeliyiz.

Doğru fikirleri savunmak kadar doğru ve etkili militan pratikler yürüterek, yaşamımızı devrimin ihtiyaç ve görevlerine göre örgütleyip düzenlemeliyiz. Ancak o zaman kitleler yüzlerini bize çevirir.

İşçi sınıfının, sömürülen ezilen tüm emekçilerin, zulüm altında katliamlara maruz kalan Kürt ulusunun, her gün sokak ortasında infaz edilen, varlığı ve kimliği yok sayılan kadınların, sürekli baskı altında olan Alevilerin, cinsiyet kimliğini özgür bir şekilde yaşayamayan LGBT'lerin, eşitlik özgürlük ve adalet arayan anne ve babaların sorunlarını, taleplerini, özgürlük ve kurtuluş ihtiyaçlarını daha fazla anlamalıyız.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Cuma Polat: Urfa Siverek'te örgütlenme çalışmalarını yürüten Polat, toprak ağalarının çıkarları doğrultusunda alçakça katliamlar yapan DDKD'li faşistlerle girdiği mücadelede sosyal faşistler tarafından **2 Ekim 1979'da** katledildi.

Yaşar Yiğit: Erzincan Refahiye doğumlu Yiğit, 1977'de devrimci düşüncelerle tanıştı. Alçakgönüllülüğü ve fedakârlığı ile tanınan Yiğit, Maltepe'de ormanlık bir alanda yol-

daşları ile bomba eğitimi yaptığı sırada bombanın kaza ile patlaması sonucu **30 Ekim 1980'de** ölümsüzleşti.

Osman Özcan Doyuranlar: Partiyeye her türlü desteği sunan Doyuranlar, **Ekim 1982'de** Lüleburgaz'da işkencede katledildi.

Tekin Çakmak: Dersim Hozat doğumlu Çakmak 30 Ekim 1983'te Hozat Ingıca köyü kırsalında çıkan çatışmada ölümsüzleşti.

Ahmet Şeyben: Elazığ Karakoçan doğumlu Şeyben, Metris ve Selimiye zindanlarında direnişin en ön saflarında yer aldı.

Hasan Hakkı Erdoğan: 1960 Karakoçan doğumlu Erdoğan Elazığ,

Dersim, Malatya, Maraş, Mersin, İzmir ve İstanbul'un da aralarında olduğu illerde görev yaptı. Neşeli, araştırmacı ve ısrarcı yapısı ile yoldaşları arasında çok sevilen biriydi. Çalışmalarında titiz ve kararlıydı. 18 Eylül 1984'te İstanbul'da gerçekleştirilen bir operasyonda gözaltına alındı ve 30 gün süren işkencede ser verip sır vermeme geleneğini düşman zindanlarında haykırarak ölümsüzleşti.

Pülümür Şehitleri: Medet Hoşafçı, Yılmaz Talayhan, Halil Erciyas ve Ayhan Altunbaş gerillaya çıkış yaptıkları 3 Ekim 1990'da bir ihbar sonucu TC güçleri tarafından katledildiler. Halk savaşçılarının ihbarcısı

proletarya partisi tarafından cezalandırıldı.

Aslan Yıldız: Proletarya Partisinin taraftarı olan Yıldız, Ekim 1994'te kontrgerilla tarafından kaçırılarak katledildi.

Dumanlı Şehitleri: 27 Eylül 1998'de Tokat Almus'a bağlı Varzıl köyü yakınlarında, Dumanlı dağında halk ordusu gerillaları ile kolluk güçleri arasında çıkan çatışmada **Bahattin Günel, Leyla Karakoç, Ümit Güner,** ve **Zeynel Çalpar** ölümsüzleşti.

Kadıvakfı Şehitleri: Almus/ Kadıvakfı köyünde 27 Eylül 2001'de çatışmada **Mehmet Şahin** ve **Cihan Fındık** şehit düştü.

“Başarın, sanata verdiğin önem kadardır”

Mersin: Mersin’de zaten zor koşullarda üretilen tiyatro sanatı, şimdi başka bir zorluğu daha göğsüslüyor. Mersin; **Tiyatro Agon**’un kurucusu ve neredeyse tüm şehre tiyatroyu sevdirmiş, herkesin yakından tanıdığı **Erhan Sönmez**’i memleketi Amed’de toprağa verdi. Genç yaşına birçok başarıyı sığdırmış olan Erhan’ın sanat yaparken karşılaştığı güçlükler, herkesi sistemi sorgulamaya yöneltti tekrar. Biz de Erhan’ın kurucusu olduğu Tiyatro Agon’dan **Mehmet S. Çağlar** ve **Salih Yıldırım** ile tiyatroya, sürece ve Erhan’a dair sohbet ettik.

- Tiyatro Agon kimdir? Serüveninizi anlatabilir misiniz?

Mehmet: 2000-2001 yılları arasında kuruldu. Aralarında lise öğrencilerinin de bulunduğu birkaç arkadaşın bir araya gelmesiyle başladı hayatına. O zaman, felsefe ve edebiyat konularında tartışabilmek için de bir araya gelen bir toplulukta Agon. İlk olarak 2001 yılında “**İnsanlık S.O.S.**” oyunuyla başladık. Savaş karşıtı bir oyundu. O dönem, açık-hava tiyatrosu vardı Atatürk Parkı’nda. Her yıl, yaz aylarında festival tadında “Sanat Günleri” vardı. “İnsanlık S.O.S.”i orada sahneledik.

Daha sonra da Aziz Nesin’in “**Sen gara değilsin**” adlı oyununu oynadık. Yerimiz yoktu, parklarda çalıştık. İlk sokak işgalimiz o zaman başlamıştı. Parklarda yaptığımız provalarda polis gelip kimlik kontrolü yapıyordu. Çalışmalara halk da dahil oluyordu. Sokak tiyatrosuna dönüşüyordu, bir çeşit gösteri. Uzun süre böyle devam etti. Erhan’ın en başından beri çok büyük bir gayreti vardı, tiyatroyu kurmakta öncülük yaptı. Ben o zamanlar çok küçüktüm, beni ilk tiyatroya götürendir Erhan. Biz, birkaç gündür çok üzüldük, ağladık Erhan’ın ardından ama geriye dönüp baktığımızda Erhan’ın bize çok şey

katmış olduğunu gördük. Biz de onu, oynayacağımız oyunlarda, kurmayı planladığımız sahnede yaşatacağız. Bunu göreceğine inanıyoruz.

Erhan’ı yitirmemiz, Mersin için de bir kayıptı. Ben nasıl sanata başladıysam, birçok kişinin sanata başlamasını sağladım. Erhan; tiyatronun ve sanatın, halkın en alt tabakasına kadar ulaşması için uğraşır. Kahvelere gidip, bilet dağıtarak oradakileri tiyatroya çağırıyordu. Hayatında hiç tiyatroyla tanışmamışları, tiyatroya yönlendirmeye çalışıyordu.

Salih: Erhan’ın çok sevdiği bir söz var: “*Hayattaki başarın, sanata verdiğin önem kadardır!*” Onun için aslında sadece sahnede değil, sahnenin dışında da başarın hayata bakışından geliyor.

- Hangi koşullarda çalışıyorsunuz?

Salih: Zor koşullarda üretim yapılıyor. İnsan emeği çok sömürülüyor, bunu hepimiz yaşadık. Bizden sonra kimse yaşamaz diye çok çaba sarf ediyoruz. Bizim ilk zamanlarda çalışacak hiçbir yerimiz yoktu, kimseden de yardım alamıyorduk. Kendi olanaklarımızla, kendi yerimizi kurduk. Şu an Mersin’de çalışacak yeri olan tek topluluk biz maalesef. Dekorundan, kostümüne, ışığına, tüm ihtiyaçlarımızı kendi olanaklarımızla karşılamaya çalışıyoruz. Geçen yıl, hiçbir yardım almadan festivallere gittik, iyi çalışmalar çıkardık, bazı oyunlarımızı yirminin üzerinde oynadık. Zorlandık evet, ama yapabildik.

- Önümüzdeki süreçte planlarınız neler?

Salih: Repertuarımıza 5 oyun düşünüyoruz. Fikir alışverişinden sonra netleşecek. Bu yıl iyi çalışmalar yapıp, seneye bir sahne kurabilmeyi hedefliyoruz. Biz şimdiye kadar destek alamadık, bundan sonra da alamayacağız. Senin olan

“istemeyeceksin”, gidip “alacaksın”. Biz destek “istemiyoruz”, hakkımız olanı alacağız. Büyükşehir, Toroslar, Akdeniz Belediyesi için de geçerli bu söylediklerimiz.

“Mücadelenin bir parçası olmaya çalışıyoruz”

- Konuşmadan olmaz! Gezi sürecini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Salih: Toplumlar da patlamalar olur. Erken veya geç, toplumun belirli bir noktası patlama noktasıdır. Gezi, henüz ufak bir patlamaydı. Esas mesele bundan sonrasında. Toplum, bu direnişten sonra geriye mi çekilecek yoksa inatla mücadele mi edecek? Gezi sürecine biz Mersin’de mesafeli durduk. Mersin’de eylemler, kitlenin isteğine göre çok şekillenemedi. Polisin “istediği” alanlara sıkıştı. Türkiye’nin birçok ilinde direnişe katılan arkadaşlar, buradaki manzarayı şaşkınlıkla karşılamıştı. Bizi, eylemlere yeterince katılmadığımız için eleştirmişlerdi. Biz de, o arkadaşlarla bir eyleme katıldık ve ilimizdeki durumun, onların da arzu ettiği gibi olmadığını gördük.

Biz, Gezi eylemlerinin Barış Meydanında yapılmasını istemedik. İlimizde; yasaklanmış, kaybedilmiş olan alan Cumhuriyet alanı ise, direnişin burada devam etmesi daha anlamlıydı. Ama maalesef olmadı. Ankara’da, Eskişehir’de, İstanbul’da AVM’ler işgal edilirken; Mersin bu konuda pek başarılı olamadı. Biz bunları eleştirdik. O dönem, Mersin için de birçok şey değişebilirdi, hala da mümkün. Biz bunun inancı içindeyiz. Nitekim yaptığımız çalışmalarla bu inancımızı yansıtmaya çalışıyoruz.

Biz, özellikle örgütlü bir biçimde kendi alanımızdan mücadelenin bir parçası olmaya çalışıyoruz. Belki alanlarda olamıyoruz ancak biz de sahneleri işgal ediyoruz. Bir anlamda sokak eylemleri yapıyoruz yerel yönetimlere yönelik. Mersin’de yerel toplulukların, sanatçıların, ressamların, heykeltıraşların, yaşadıkları zorlukları; örgütlü bir çalışmayla biraraya gelerek dile getirmeye başladık. Örgütlü çalışma, çeşitli kurumların biraraya gelmesiyle sağlanabilir. Şu an mesela, dernek çalışmamız var; 6 tiyatro topluluğunun oluşturduğu. Yeni katılacak topluluklarla da yeni çalışmalarımız olacak.

Onbinler Gezi ruhuyla Kadıköy’de

Kartal: “**Adalet ve özgürlük için Eylül’de gel**” şiarıyla İstanbul’daki forumların düzenlediği ve Gezi direnişinde yaşamını yitirenlere atfedilen **Forumfest 15 Eylül** günü Kadıköy’de on binlerin katılımıyla gerçekleştirildi. Kitle polis ablukası altında etkinlik alanına geldi. Etkinliğe katılan **Partizan** okurları alanda, “**Hasta tutsak Yaşar İnce’ye özgürlük**” yazılı döviz taşıdı. Ayrıca **Yeni Demokrat Gençlik** ve **Yeni Demokrat Kadın** “**Tacize Direnen Elif Kaya’ya Özgürlük**” yazılı pankart ve dövizlerle mitinge katıldı.

Sahnedeki konuşmalarda Tuzluca’yı, ODTÜ, Antakya, Rojava ve Suriye halkının direnişleri, ayrıca Hava-İş üyesi grevdeki THY işçileri ve Feniş işçileri sahneden anonsla selamlandı. Grup Yorum “Büyü” isimli parçasını Berkin Elvan’a atfederek söyledi. Ardından Mehmet Ayvalıtaş’ın annesi **Fatma Ayvalıtaş** ve Berkin Elvan’ın babası **Sami Elvan** birer konuşma yaptı.

Festival gaz bombalarıyla “devam etti”

Etkinlik programının sona ermesinin ardından Altıyol’a yürüyen kitleye polis TOMA, plastik mermi ve gaz bombalarıyla saldırdı. Saldırının ardından kitle ara sokaklara çekilerek barikat kurdu. Polis ara sokaklarda gaz bombası ve plastik mermi ile saldırısını sürdürürken, çok sayıda kişiyi gözaltına aldı. Bahariye Caddesine kitle “**Kadıköy uyuma şehitlerine sahip çık**” sloganı eşliğinde barikat kurarak ateşe verdi. Polis saldırısı gece saatlerine kadar sürdü. Ayrıca haber takibi yapan İMC TV Editörü **Gökhan Biçici** ve Kızıl Bayrak Gazetesi muhabiri **Mehmet Ali Karabulut** polis tarafından darp edilerek gözaltına alındı.

“Dayanışma, direnenlerin inceliğidir”

H. Merkezi: Ankara Emek ve Demokrasi Güçleri tarafından, Anadolu Gösteri Merkezi’nde “**Dayanışma direnenlerin inceliğidir**” şiarıyla 21 Eylül akşamı “Gezi Şehitleri Aileleri İle Dayanışma Konseri” düzenlendi. Etkinliğe Ethem Sarısülük, Ali İsmail Korkmaz ve Mehmet Ayvalıtaş’ın aileleri ile Roboski katliamında katledilenlerin aileleri ve Madımak’ta yakınlarını kaybedenler katılırken;

binlerin katıldığı etkinlik saygı duruşu ile başladı.

Saygı duruşunun ardından aileler, BDP İstanbul Milletvekili **Sırrı Süreyya Önder** ve **İhsan Eliaçık** konuşma yaptı. Etkinlik **Kardeş Türküler**, Bandısta, **Tolga Çandar**, İlkay Akkaya, **Mehmet Celal**, Yasemin Göksü, **Grup Munzur** ve Pınar Aydınlar sahne almasının ardından sona erdi.

DOSYA

Asimilasyon Kaskacında Diller ve Kùltürler

Azınlık ve milliyetler konusunda oldukça zengin olan ÷lkemizde tüm bu zenginlikler aynı zamanda bir o kadar da baskı altına alınarak; yok sayılıyor, hor görülüyor, asimilasyon politikalarına maruz bırakılıyor. Biz de Özgür Gelecek olarak bu konuda okurlarımız için bir dosya çalışmasına başladık. Gezi İsyanı nedeni ile bir süredir ara verdiğimiz dosyamıza yeni röportaj ve makalelerimizle devam ediyoruz.

Çingenerler evrensel kast sisteminin pençesinde

H. Merkezi: cingeneviz.org sitesinde 02/10/2011 tarihinde **Ali Mezarcioglu** imzası ile yayınlanan yazıyı dosya kapsamında yayımlıyoruz:

Biz Çingeneviziz. Çingenelik evrensel bir kastın adıdır. İnsanlık binlerce yıl önce 2 temel kasta bölünmüştür. Bir tarafta Çingene kavimleri Çingene Evrensel Milleti'ni oluştururlar. Diğer tarafta ise Çingene olmayan kavimler Gaco-Geben Evrensel Milleti'ni. Çingene kavimlerini Çingene olmayan kavimlerden ayıran unsur, Çingene kavimlerinin geçimlerini binlerce yıl boyunca Çingene Usulü Geçim Yolları ile temin etmek zorunda kalmış olmalarıdır. Sanayi öncesi dönemde Çingene kavimleri, çeşitli zanaatları (sepetçilik, elekçilik, müzisyenlik, demircilik, nalbantlık vs) ve çeşitli hizmetleri (dişçilik, yalazcılık, kurşunculuk, hayvan yetiştiriciliği vs) Çingene olmayan kavimlere sunarak karşılığında onlardan gıda maddeleri almışlardır. Geçim için yapılan bu faaliyetlerin ortak adı **Çingene Usulü Geçim Yolları**'dır.

Çingene kavimlerinin tarih boyunca karşı karşıya kaldığı 4 büyük adaletsizlik Çingene kavimlerini büyük acılara mahkum eden evrensel kast sistemini yaratmıştır. Bu kast sisteminin etkisiyle Gaco-Geben Evrensel Milleti'ne mensup kavimlerle Çingene Evrensel Milleti'ne mensup kavimler arasında derin bir **yabancılık** ortaya çıkmıştır. Bugün yaşadığımız sorunların en temel nedeni kökleri tarihin derinliklerine uzanan sözkonusu **yabancılık** ve ona bağlı olarak gelişen **önyargılar**dır. Çingene olmayanlar bu önyargıların etkisiyle Çingenerlerle birlikte yaşamak, çalışmak, evlenmek ya da yakın mekanlarda oturmak istemezler. Çingenerler gözle görülmeyen bir önyargı duvarının içerisinde hapis olarak, hayatlarını toplumun diğer kesimlerinden adeta tecrit edilmiş olarak geçirmek zorunda kalırlar.

İnsanlık alemini Çingenerler ve Çingene olmayanlar olarak ikiye bölen evrensel kast sistemi aşağıda sıralanacak olan 4 büyük adaletsizliğin yaşanması sonucunda ortaya çıkmıştır:

1- Geride bıraktığımız binlerce yıl boyunca savaşçı Gaco-Geben kavimleri avcılık ve yiyecek toplayıcılığı ile geçinen Tabiat İnsanlarının yaşam alanları olan büyük orman alanlarına ve diğer Gaco-Geben kavimlerine ait tarım arazilerine ve hayvan sürülerine zor yoluyla el koydular. Doğal yaşam alanlarını, topraklarını ve hayvan sürülerini kaybeden bu kavimler Çingene Evrensel Milleti'ne katıldılar. Yaşayabil-

mek için Çingene Usulü Geçim Yollarına mahkum oldular.

2- Çingene Evrensel Milleti'ne dahil olan kavimler her fırsat bulduklarında tarım ve hayvancılık yapmayı denediler. Ne var ki bu girişimleri hemen her zaman engellendi. Kimi yerlerde evcilleştirilebilecek hayvan türlerine ve tarım arazilerine Çingene olmayan kavimler tarafından el koyulmuştu. Kimi yerlerde ise ağır yaptırımlarla güçlendirilmiş resmi yasaklarla Çingene kavimlerinin toprak ve hayvan sürülerine sahip olmaları engellendi.

3- Binlerce yıl boyunca Çingene kavimleri diğer toplumsal gruplardan uzakta yaşamaya zorlandılar. Yerleşim merkezlerinin dışında kurulan Çingene yerleşimleri kentlerin genişlemesi ile merkezi hale geldiğinde Çingenerler yaşadıkları yerlerden çıkarılarak daha uzak yerleşim bölgelerinde yaşamaya zorlandılar.

4- Sanayi sonrası dönemde eski Çingene meslekleri artık iş görmez hale geldi. Göçebeliği bırakan, kentlere, kasabalara, köylere yerleşen Çingene kavimleri yerleştikleri alanlara sıfır sermaye ile geldiler. Önyargılar, yabancılık ve sermaye yoksunluğu nedeniyle Çingene kavimleri kentlerde başkaları tarafından tercih edilmeyen, düşük gelirli ve insan sağlığına zararlı işlerde çalışmak zorunda kaldılar. Çingenerler tarafından yapılan herhangi bir iş ortalamasının üstünde gelir getirmeye, Çingene olmayan kavimler tarafından tercih edilmeye başladığında ise Çingene kavimlerinin o işlerde çalışmaları çeşitli şekillerde engellendi.

Gaco-Geben kavimlerinin mensup-

larında Çingenerleri hedefleyen, Çingenerleri tanımamaktan kaynaklanan çok güçlü önyargılar bulunmaktadır. Bu insanların büyük bölümü biz Çingenerlerin **lanetli** olduğumuza inanmaktadır. Bu nedenle de toplumumuzun bireyleri ile mümkün olduğunca sınırlı ilişkiler geliştirmeyi tercih etmektedirler. Onların gözünde Çingenelik adeta bulaşıcı bir hastalık gibidir.

Önyargılarla çocuklarımız öncelikle Gaco-Geben çocukları ile birlikte okudukları okullarda, yetişkin Çingenerler ise Gaco-Gebenlerle beraber oldukları her ortamda karşılaşmaktadırlar. Pek çok Çingene çocuğu okula ayak bastığı ilk günden itibaren diğer öğrencilerin ve önyargıların etkisi altındaki öğretmenlerin aşağılayıcı bakışlarıyla hatta kimi zaman açıktan açığa ayrımcı muamelesiyle karşı karşıya kalmaktadır. Bu nedenle pek çok çocuk okuldan soğumakta, yaşadığı büyük acıları kendilerine bile itiraf edemediği eğitim hayatlarına son vermektedirler.

Yetişkin Çingenerler iş başvurusu için kurumlara başvurduklarında Çingene kimlikleri karşılına bir engel olarak çıkmaktadır. Dış görünüşü, yaşadığı mahalle ya da konuşma biçimi nedeniyle Çingene olduğu anlaşılan bir bireyin herhangi bir iş için aranılan niteliklere sahip olsa da o işe kabul edilmesi ancak istisnai durumlarda mümkün olabilmektedir. Herhangi bir düzenli işe kabul edilme şansını yakalayan Çingenerler de çalıştıkları kurumlarda gerek çalışma arkadaşları gerekse işyeri sahiplerinin Çingenerlere karşı sahip oldukları önyargılar nedeniyle sorunlar yaşamaktadırlar.

Çingene olmayanlar Çingenerler hakkında sahip oldukları önyargılar nedeniyle Çingenerlerle her türlü ilişkiden kaçınmak istemektedirler. Geçmişte olduğu gibi bugün de Çingene yerleşimleri mümkün olduğunca merkezi olmayan bölgelere yönlendirilmekte, bu uygulama ise Çingenerlerle Çingene olmayanlar arasındaki önyargıları ve yabancılığı güçlendirmektedir. Çingene olmayan aileler çocuklarının Çingene gençleri ile evlenmelerine büyük ölçüde karşı çıkmakta, gençler bu yüzden çok ciddi baskılarla karşılaşabilmektedir. Günümüzde Çingenerlerle Çingene olmayanlar arasında evlilikler mümkün olmakla birlikte halen istisna durumundadır.

Çingene kavimlerinin mensupları, eğitim ve iş hayatında önyargılardan kaynaklanan kısıtlamalar nedeniyle Gaco-Geben kavimlerinin yararlandığı pek çok imkandan yararlanamamaktadır. Toplumumuzda eğitim oranının düşüklüğü ve işsizliğin genel ortalamasının çok üstünde olmasının nedeni kast yabancılığından kaynaklanan önyargıların her ortamda Çingenerlerin karşısına aşılmaz bir duvar gibi çıkmasıdır. Bu şartlar altında Çingene kavimlerinin mensupları yaşadıkları hemen her ülkede toplumun en yoksul kesimini oluşturmaktadır. Olağanüstü çabalarının ve şansın yardımıyla yoksulluk çemberini kırarak daha iyi yaşam şartlarını elde etmeyi başaran Çingenerler ise günümüzde dahi hala çok küçük bir azınlık oluşturmaktadır.

Bizler, Çingene Evrensel Milleti'nin mensupları insanlık tarihinin en büyük mazlumlarıyız. İnsanlık tarihi boyunca doğal kaynakları ellerinden alınan avcı-toplayıcı tabiat insanların ve hayvan sürülerine ya da tarım arazilerine el konulan Gaco-Geben kavimlerinin Çingene Usulü Geçim Yolları ile geçinmek zorunda bırakılması sonucunda insanlık 2 evrensel kasta ayrılmıştır. Günümüzde Çingene Evrensel Milleti'nin mensuplarının etrafında önyargı tuğlalarından örülmüş bir duvar bulunmaktadır, bu duvar ise andığımız evrensel kast sisteminin devamını sağlamaktadır. Çingenerlerin gelecek kuşaklar için daha iyi bir hayat kurmasının tek yolu bizleri açlığa, sefalet ve çaresizliğe mahkum eden bu duvarın aşılmasıdır. Bu duvarın aşılması ise ancak Çingenerlerin kendi çabaları ile mümkündür. Kast duvarının önyargı ve hurafelerden oluşan tuğlaları Çingenerler tarafından yerinden oynatıldığında insanlığı Çingenerler ve Çingene olmayanlar olarak ikiye bölen yabancılık yerini kardeşliğe bırakacaktır.

ODTÜ'de direniş günleri

H. Merkezi: ODTÜ öğrencileri ve 100. Yıl Mahallesi halkı, tepkilere karşın yapımda ısrar edilen otoyol projesine karşı 19 Eylül akşamı iki koldan şantiye alanına yürüdü. Yüzlerce kişi "Yol yapma boşuna, yıkacağız başına" sloganıyla projeye tepki gösterdi. OD-

TÜ'lüler A4 kapısından çıkarak şantiye alanına yürümek isteyince polis barikatıyla karşı karşıya geldi. A4 kapısı önünde polis, saldırı ve çatışma başladı.

Polisin gaz bombaları ve plastik mermilerine karşılık üniversiteliler barikat kurarak direnişe geçti. Saldırıda polis, helikopterlerden ses bombasıyla birlikte gaz bombası attığı da

görüldü. Saldırıda direnişçiler, havai fişeklerle karşılık verdi. Polis, şantiyeye yürüyen 100. Yıl halkına da saldırı. ODTÜ'de yoğun gaz bombası kullanımı nedeniyle bir kadın öğrenci kriz geçirdi. Yaralıya ODTÜ İlk Yardım Topluluğu tarafından ilk tıbbi müdahale yapıldı. Polis saldırısıyla başlayan çatışmalar gece yarısına kadar devam etti.

Marmara'da forum

Marmara Üniversitesi'nde yurtsever arkadaşlarla hem Gezi İsyanını hem de anadilde eğitimin önemini tartıştığımız bir forum örgütledik. Forumda Kürtçe şiirler okundu, türküler söylendi ve süreci değerlendiren bir tartışma yürütüldü. Biz de söz alarak, devletin zulüm politikalarına ve "çözüm" adı altında geliştirilen tasfiye politikalarına değindik ve "Bugün faşizme karşı savaştığımız başka çaremiz yoktur. Davamızdır" dedik. Daha sonra hazırladığımız pankartla yürüyüşe geçtik ve okul önünde basın açıklamamızı yaptıktan sonra eylemimizi sonlandırdık.

(Marmara Üniversitesi'nden bir YDG'li)

"Polis boş durma, bize çay getir!"

İstanbul: Abbasağa Parkı Forumu, Beşiktaş Kadıköy seferlerinin yapıldığı Barbaros Hayrettin Paşa İskelesi'nin satılmasına karşı 20 Eylül günü "çay içmek" üzere Üsküdar İskelesi'nde biraraya gelerek yürüyüş yapmak istedi, fakat polis iskeleye giden yolda etten duvar örmüştü. Kitle yürümekte ısrar ederek, "İskele bizim, İstanbul bizim" sloganını attı. Kitle çeviğin önünde durup "Bize değil bu iskeleyi satanlara etten duvar örün, bize değil onlara barikat kurun" diyerek tepkisini dile getirdi.

Direnen kitleye polis gözaltı yapmaya başladı. Ve kitleyi, Beşiktaş otobüs duraklarının olduğu kısma kadar darp ederek sürdürdü ve barikat kurdu. Kitle burada tekrar toplanarak polis kurduğu barikat önünde oturma eylemi başlattı. Oturma eylemi başlatan kitle sık sık "Polis boş durma, bize çay getir", "Katil polis, hesap verecek", "Ahmet, Mehmet, Abdullah, Ali İsmail, Ethem, YAŞIYOR" sloganlarını attı.

Kitle, polis "dağılın gidin" demesine karşı "Gözaltına alınan arkadaşlarımızı verene kadar buradayız" diyerek beklemeye devam edeceklerini belirtti. Eylem sırasında görüntü almaya çalışan basına da saldıran polis, Özgür Gelecek muhabirini de gözaltına almaya çalışarak darp etti. Gözaltına alınan 11 kişi ertesi gün serbest bırakıldı.

Halka rağmen bir proje ve Tuzluçayır direnişi

Gezi Direnişinin ardından sloganlaşan "artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak" cümlesinin esprisi, artık **nerede bir direniş ve mücadele** varsa orada kendisini hissettiriyor. Bir tarafta ODTÜ'den geçirilmek istenen yola, diğer taraftan da Mamak Tuzluçayır bölgesinde yapılmak istenen Cami-Cemevi projesine karşı gelişen direniş Ankara açısından olduğu kadar ülke gündemi açısından da önemli.

Türkiye toplumsal muhalefet tarihinin hem kitlesel hem de bireysel anlamda en ileri kısımlarında her zaman saf tutmuş Aleviler, Gezi Direnişinin de ciddi bir dinamiği olarak kendini var etti. Ancak doğrudan Aleviler üzerindeki baskılar ve Alevilerin talepleriyle gelişen ve de devletle günlerce süren çatışmaların yaşanması açısından Tuzluçayır'da yaşanan direnişe ayrıca bakmak gerekiyor.

Gülen cemaatinin ve İzzettin Doğan öncülüğündeki Cem Vakfı'nın birlikte planladığı, cemaatin finanse ettiği Cami-Cemevi projesinin Tuzluçayır Kartaltepe'deki temel atma törenine yürüyerek tepkisini dilendirmek isteyen halka, polis azgın saldırısıyla başlayan direniş, günlerce devam etti. İnşaat alanında gündüz vakitlerinde Toma, sivil ve çevik polisler sürekli beklerken; akşam saatlerinden itibaren ise çevik yığınağı, akrep ve Tomalar inşaat önünde "halkı" bekliyor. Polisin her defasında daha da yoğunlaşan ve sokakları gaza boğup, gözaltılar yapıp hakaretler ederek daha da pervasız-

laşmasına rağmen defalarca Tuzluçayır meydanına tekrar inildi, inşaat alanına yüründü, akrep, TOMA ve her türden kolluk püskürtüldü. Gezi Direnişinde alanları tıklım tıklım eden halk, birçok defa da Kızılay'a yürümüştü ancak uzun yılların ardından mahallede polis ablukasına ve zulmüne karşı böyle bir direniş gerçekleşiyordu. Neredeyse mahalledeki bütün ara sokaklara kurulan barikatların ev eşyaları (kanepeler, dolap, kapı vb.) ile kurulmuş olması bile çoğu şeyi anlatıyor.

Cami-Cemevi projesi Alevilerin tepkisinin patlama noktası olsa da, TC tarihi boyunca yaşatılanları; Çorum, Maraş ve Sivas'ı, son on yıllık AKP döneminde ev işaretlemelerden, cümbüş evi hakaretlerine, linçlere kadar uzanan her şeyi ve de son aylarda devletin halka dönük artan saldırganlığının etkisini düşünmek gerekiyor.

Bütün yaşananlar ortadayken; Alevilere yönelik imha, inkâr, asimilasyon politikaları sürerken, Cemevlerinin ibadethane olması talebi, değil karşılanmak cümbüş evi denilerek aşağılanırken; Alevilerin yoğun bir şekilde yaşadığı Tuzluçayır'a yapılmak istenen bu "kardeşlik" projesi neyin nesidir diye sorulara kardeşlik projesinin yapılacağı sokaklarda yapılan zulüm; 7 yaşındaki çocukların bile akrep, TOMA ve çevik kuvvetlerin üzerine korkusuzca yürüdüğü bir direnişi yaratmıştır. Aslında devletin de direnişin belli bir süresinde ve kitlelerin yavaştan azalmaya başladığı evrede saldırı konumundan savunma konumuna geçmesini sağlayan "taktik" de halk-

taki büyüyen bu cesaret ve kendilerinin duyduğu korkudur. Saldırdıkça halkın bilendiğini, daha da öfke duyduğunu çok iyi anlamışlardır. İlk günler bir kez dahi yapılmayan "dağılın" anonsunu, son günlerde kibar bir dille yapmaları da bunu gösteriyor.

Elbette ki direnişin önemli bir diğer yanı da Cami-Cemevi projesine karşı başladıktan sonra, her dakika daha da artan polis şiddetine karşı büyük bir öfkeye evrilmesi oldu. Bunun da devletin nasıl bir zulüm makinesi ve "düşman" olduğu bilincinin gelişmesini sağladığını söyleyebiliriz. Direniş boyunca CHP, İP, TGB gibi faşist parti ve kurumlarının neredeyse hiçbir örgütlü etkisinin olmadığını söyleyebileceğimiz gibi, "Mustafa Kemal'in askerleriyiz" sloganının da neredeyse hiç atılmadığını belirtmekte fayda var. Fayda var çünkü, gelişen süreç birçok şeyi aşmaya kâdir. Elbette ki Kemalizm'in etkisinin bittiği gibi bir durum değil, ama en zor anında bile bunu hatırlamamış (hatırlatanların yokluğu da önemli tabii), en öfkeli anında bile bu slogana sığınmamış bir gerçeklik önemlidir diye düşünüyoruz.

Direnişin en başından beri barikat başlarında olan ve düşmanla çatışan devrimci, ilerici güçler büyük bir özveriyle oradaydılar ama net bir şekilde gördük ki özveri yetmiyor, **halk özveriyle beraber güven, güvenle beraber ciddi bir karşı koyuş bekliyor.**

Bunun sadece çatışma alanında değil, tümünden politikalar anlamında karşılığının olması gerekiyor. Elbette ki yurtsever Kürt gençlerinin de direnişte yerini alması şovenizmin kırılması ve asıl düşmana birlikte yönelme anlamında değerli bir izlenim yarattı. Alevi derneklerinin neredeyse hiçbir şey yapmayan, taşın altında değil ellerinin tırnaklarının bile olmaması ciddi bir eleştiri konusu.

Şu anda Tuzluçayır'da "ben yaparım, kimse bir şey diyemez" anlayışıyla süren inşaat, polis ablukasıyla devam ediyor ama hiçbir meşruluğunun ve kardeşliğe gram katkısının olmayacağı net bir şekilde ortada. Buna rağmen direktmeleri mantıksız gibi görünse de, faşizmin ruhuna uygun ve zulmetme mecburiyetlerine güncel bir kanıttır.

Ahmet ve Serkan için eylem

H. Merkezi: İstanbul-Sarıgazi'de TKP/ML militanları bir dizi eylem gerçekleştirdi. Elimize e-posta yoluyla ulaşan açıklamada Sarıgazi Kayma-

kamlığı'na dönük gerçekleştirilen eylemlerin Antakya'da katledilen **Ahmet Atakan** ve Rojava'da şehit düşen MLKP savaşçısı **Serkan Tosun**'a atfen

yapıldığı belirtildi.

Yapılan açıklamada "*Partimiz militanları Sancaktepe Kaymakamlığı'na havai fişekler ve molotof kokteyllerle iki gün boyunca saldırı düzenledi. Saldırıları boyunca aciz kalan faşist kolluk*

güçleri ağır darbelerle geri püskürtüldü. İki polis molotof kokteyllerle yaralanırken, polis araçları da savrulan ateş topları ile tutuştu" denildi. Açıklama "**Şehitlerimizin hesabını soracağız**" sloganı ile son buldu.

"Sorunlarımız çok, ama mücadelede kararlıyız!"

Mersin: Devlet, durduramadığı halkın öfkesini, soruşturmalar ve cezalarla baskılamaya çalışıyor. Üniversitelere genelgeler yollayan hükümet, kamu emekçileri hakkında da ders zili çalmasıyla beraber soruşturma başlattı. Yağmur gibi açılan soruşturmanın sebebinin ve nasıl bir etki yarattığını Adana Eğitim-Sen Şube Örgütlenme Sekreteri **Ahmet Karagöz** ile konuştuk.

- Soruşturmanın sebebi nedir?

- Gezi süreci; emekçilerin taleplerini içeren, ülkenin demokratikleşmesi için yapılan bir eylem biçimiydi. Dolayısıyla kamu çalışanlarının mesleki ve demokratik haklarıyla örtüşen bir süreci hep birlikte yaşadık. Ülkenin demokratikleşmesi, herkesin kendini daha özgür ifade edebildiği, özgürlüklerin merkeze alındığı bir yönetim şekli demektir. Ama geldiğimiz süreçte; farklılıkları olan ve iktidarı, demokratik olmayan uygulamalarından dolayı eleştiren arkadaşlarımız bir şekilde ya gözaltına alınarak tutuklanıyor ya da adli idari soruşturmalarla baskı altına alınmaya çalışılıyor.

Adana'da; 7'si Eğitim-Sen şube yöneticisi, 6'sı da üyemiz olmak üzere 13 arkadaşımıza soruşturma açıldı. Ayrıca; yaklaşık 160 arkadaşımızın da Gezi

gereğesiyle ifadeleri alındı.

Ayrıca bu arkadaşlarımıza soruşturma açılıp ceza verilmediği için Adana Teftiş Kurulu Başkanı görevden alındı. Bu soruşturmanın temelinde "Halkı, isyana teşvik etmek", "Polise taş atmak" ya da "Kitleyi yönlendirmek" gibi gerekçeler var. Evet, biz kitleyi yönlendirdik. Demokratik taleplerimizi; çevreye zarar vermeden haykırmak için yönlendirdik.

- Diğer bölgelerde de soruşturmalar başladı mı?

- Bildiğimiz kadarıyla henüz yok, fakat başlayacaktır. Okullar tatil edilmeden önce, benim de içinde olduğum, sayısını kesinleştirmedığımız (kamu emekçilerinin % 30-% 60'ı arası) kişinin ifadesi alındı. Gezi eylemleri, daha gündemde değilken; iş bırakma eylemlerimiz olmuştur. Bu eylemler, Gezi'yle de örtüşünce tabii; çalışanların demokratik talepleriyle halkın talepleri örtüşünce bütün eylemlere katıldık. Özellikle halkın haklı talepleri için sokağa çıktığı bir dönemde biz buna sessiz mi kalacaktık?

- Gezi süreci bahane diyebiliriz o zaman!

- Elbette; ben sendika yöneticisi olduğum üç yıl boyunca, onlarca idari ve adli soruşturmaya maruz kaldım. 2911 bahane edilerek baskılanıyoruz. Eğitim-Sen, KESK gibi ülkenin demokratikleşmesi için mücadele eden halkın güven duyduğu kurumlar; halkın "yapıyorsa doğrudur" diye düşündüğü örgütlerdir. Bu örgütlerin baskılanması, "topluma gözdağı" niteliğindedir. Toplumun aydınlanmasının önüne geçme politikalarıdır.

Hasta tutsak Yaşar İnce'den mektup

H. Merkezi: Tutuklandığı günden bu yana çeşitli sağlık sorunları yaşayan TKP/ML dava tutsağı **Yaşar İnce** son durumunu anlatmak için bir mektup gönderdi. Mektubunda şu anki durumunu şu ifadelerle anlatıyor; "*Aslında son ve kesin bilgileri yazmak isterdim ama yazamıyorum bu hafta sonuçları almak için hastaneye gitmem gerekti ama götürülmedim. Nedenini ben de bilmiyorum, bu yüzden sizlere yazamıyorum. Yine de özet olarak mevcut durumu yazmakta fayda olduğunu düşünüyorum: Kronik hepatit B rahatsızlığı, böbrek üstü bezlerinde kalınlaşma yani büyüme, mitral yetmezlik, boğazda troid bezinde ve lenf bezlerinde kitlelere rastlandı, ayaklarda aşırı derecede yanma ve buna bağlı olarak ağrılar oluştu. Bunların dışında bel fitiği ve midede gastrit-reflü gibi sıkıntılar mevcut.*"

Roketatarlı saldırıya dair açıklama

H. Merkezi: Ankara-Dikmen'de 20 Eylül akşamı Emniyet Genel Müdürlüğü Ek Binası ve Polisevi'ne yönelik roketatarlı saldırıya ilişkin bir açıklama yapan DHKP/C, eylemin militanları tarafından gerçekleştirildiğini duyurdu.

Halkinesitv.com adlı sitenin haberine göre bu eylemin ardından Balgat Yüzüncü Yıl Mahallesi'nde kuşatılan militanlardan **Muhammed Karataş** çatışmada şehit düşerken, bir militanın da yaralandığı açıklandı.

Açıklamada, "*6 insanımızı katleden, 12 kişinin gözünü çıkartan, beynini akıtan katil polislere; 'talimatı ben verdim, polisimiz kahra-*

- Eylül'den itibaren süreç sizce nasıl ilerleyecek?

- 16 Eylül'de okullarda zil çaldı. Her öğretmenin görev yaptığı okul, onlarca eksikle başladı. Bunlar; hem öğretmen hem de eğitim-öğretimin sağlıklı ilerleyebilmesi için gerekli olan kaynakların eksiklikleridir. Yine 4+4+4 kesintili eğitim sistemi, tüm eğitim bileşenleri üzerinde onarılması güç bir tahribat oluşturdu. Öğrenciyi öğretmenden, öğretmeni okuldan uzaklaştırdı. Yeni maliyetler getirdi. Tüm bu tahribat ve maliyet; kamu çalışanlarını ve öğrencilerle birlikte velileri, konuyu gündemleştirmeye itecektir. Bu tepkiler, tek başına hükümete karşı değildir. Bugün AKP hükümetinde diye sadece ona yönelikmiş gibi görünüyor olabilir. Fakat bugün AKP ise iktidar, yarın başkası olacak. Kim halkın taleplerine cevap vermezse; iktidarın adı ne olursa olsun açıklamaysa açıklama, yürüyüşe yürüyüş, mücadelemize hiçbir güç engel olamayacaktır.

Geçen sene, sendikaların yaptığı araştırmaya göre; 60 bine yakın ücretli öğretmenin çalıştığı tespit edildi. Ataması yapılmayan binlerce eğitim fakültesi mezunu var. KPSS barajını aşamadıkları için mesleklerini yapamıyorlar. Buna karşı da eylemler yapıyorlar. Tüm demokratik kitle örgütleri olarak, bu eylemlere destek vermemiz gerekiyor. Toplumlarda dayanışma ruhu vardır. Her öğretmenin en az 30 tane velisi var. Bu zinciri koparamazlar. Bu dayanışma zinciri; doktor-hasta, mühendis-çalışan arasında da var. Dolayısıyla, yaşamı olumsuz yönde etkileyen herhangi bir sorun, bu zincirle beraber toplumu harekete geçirir.

TKP/ML tutsaklarından kamera saldırısına tepki

H. Merkezi: TKP/ML TİKKO davası tutsakları, Sincan 1 Nolu F Tipi Hapishane'de takılması planlanan ve havalandırma ile hücrelerin (yani tutsakların yaşam alanlarının) 24 saat izleneceği kamera sistemi saldırısına karşı tavırlarını aktaran bir mektup kaleme aldılar. "*Hapishanelerde kamera sistemi baştan beri uygulanmakta. F Tiplerindeki kamera sistemi sadece çatı, malta ve koridorlarda vardı. Devrimci tutsaklar bu saldırıya kameraları kırarak yanıt verdiler/veriyorlar*" denilen mektupta, bu saldırının güvenlik için değil, tecrit saldırısını artırmak için gerçekleştirildiğine vurgu yapıldı.

"*Hücre içini dahi gören kamera sistemi saldırısı, halkımızın lanetlediği röntgenciliktir. Argo deyimle dikizlemedir. Kelimenin tam anlamıyla tacizdir. Siyasi ve ideolojik anlamıyla ise insani kişilik erozyonudur*" diyen tutsaklar, mektuba, "*Amaçlanan, niyetlenen, hedeflenen her ne olursa olsun, hiçbir saldırı, işkence devrimci irade karşısında, tarihsel süreç içerisinde varlığını sürdürmedi. Bizler her daim, kimliğimize, kişiliğimize ve insanlık onurumuza dair yapılan saldırılara devrimci irademizle yanıt verdik, bundan sonra da öyle yapacağız. Sözümüz açıktır: Devrimci irade teslim alınmaz!*" vurgusuyla son verdiler.

Sarıgazi'de stant çalışması

Bizler YDG olarak 21 Eylül günü Sarıgazi Demokrasi Caddesi'nde stant açtık. Stant çalışmamızı 3 gün öncesinden planlayıp görev dağılımı yaptık. "**Tacize direnen Elif Kaya'ya Özgürlük**", "**#direnodtu**", "**Cüreti kuşan, isyanı yay**", "**Suriye'de emperyalist saldırganlığa hayır**" yazılı pankartlarımızı meydana astık.

Diğer yoldaşların gelmesiyle standımızı ve müzik sistemini kurduk. Türkü ve marşlarımızı çaldık. Özellikle gençlerin ilgisi yoğun olduğundan çok sayıda dergi dağıtımını yaptık. Üniversiteli yoldaşların bölgemizde ücretsiz ders vereceğini gelen gençlerle paylaştık. Her hafta farklı etkinliklerle kitleye gitmeyi kararlaştırdık.

(Sarıgazi YDG)

Haftalık Özgür Gelecek

www.ozgurgelecek.net

Peşeroja Azad

Umut Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.

Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh. İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30
Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışları Müdürü: Çilem İLASLAN Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok, No: 366 Topkapı/İstanbul Tel: (0212) 544 66 34 e-posta: umutyayimcilik2007@hotmail.com

Özgür Gelecek / Umut Yayıncılık

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sağlık Mh. Sağlık 1 Sk. Torun Ap. 19/9 Sıhhiye/Çankaya Tel: (0312) 433 10 23
İzmir: 1362 Sk. No: 18 Altan İşh. Kat: 5/509 Çankaya/Konak, Tel: (0232) 445 16 15
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 555 11 44
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Çankaya Mh. 4716 Sk. Güneş Çarşısı No: 30 Kat: 2 Akdeniz Tel: (0324) 232 10 60
Dersim: Moğultay Mh. Sanat Sk. Yıldızlar İşhanı Kat: 2 No: 8
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: (0049) 203 40 85 01
Faks: 0049 203 40 69 16

“Bir bildiği var bu çocukların...”

Gezi Ayaklanması ile başlayan, ODTÜ direnişi ile devam eden halk isyanında bir genç yürek daha polis terörü sonucunda hayatını kaybetti. Antakya’da direnişe destek amaçlı gerçekleştirilen eyleme saldıran polis, bir kez daha genç yüreği katletti. Henüz 22 yaşındaki **Ahmet Atakan**, yakın mesafeden atılan gaz bombası fişegiyle başından vurularak katledildi. Antakya Devlet Hastanesi’ne kaldırılan Ahmet’i de yalnız bırakmayan Antakya halkı hastane önüne geldi. Ancak bu tabloyu görmeye dayamayan eli kanlı polisler, hastaneye girmeye çalıştı. Bu esnada arbede yaşanırken, hastane önünde bekleyen halka da saldırdı.

Polisin Ahmet için halka yönelik saldırısı bununla da sınırlı değildi. Halk, 3. şehidini toprağa verirken, bir yandan da polisin saldırılarına taşla karşılık veriyordu. Çatışmada şehit düşen Ahmet, çatışmalarla son yolculuğuna uğurlanıyordu.

Ahmet’in ölümünün hemen ardından, yani henüz bir doktor raporu bile ortada yokken, meydana çıkan Antakya Valisi **Celalettin Lekesiz**, Ahmet’in polis tarafından öldürülmediğini, polise saldırırken damdan düşüp yaşamını yitirdiğini -herhalde kendisine ayan oldu!- açıkladı. Ahmet’in damdan düştüğü doğruydu ama Ahmet, polis tarafından atılan gaz fişegi tarafından vurulduğu için damdan düşmüştü. Eli kanlı katillerin kendileri gibi bizler de asıl katilin kim olduğunu biliyoruz. Bildiğimiz bir şey daha var o da; Gezi Ayaklanması sürecinde sokağa akan bu gencecik yüreklerin bir bildiği olduğudur. Bizler de o “bildikleri” gerçeğe sahip çıkıyor ve onları mücadelemizde yaşatacağımıza söz veriyoruz.

“Bağzı” değil, artık tüm yollar direnişten geçer!

“Haziran ayı içerisinde Taksim’de yaşanmış olan hadiseler Eylül ayı itibari ile devam edeceği yönündeki birtakım kaygıların medyada paylaşıldığını izliyoruz. Böyle bir kaygıyı hissetmemizi gerektirecek bir durum olduğunu düşünmüyorum. Ben marjinal gruplar olarak ifade ediyorum; onlar bunu sevmiyorlar. Sayıları belli olan ve farklı misyonlara sahip grupların yaptığı farklı eylemler var. (...) Bazı marjinal gruplar ateşi biraz yüksek tutarak toplumun moralini bozarak bazı amaçlar gütmektedir.” (İstanbul Valisi Hüseyin Avni Mutlu, 13 Eylül)

“Eylül Sendromu” olarak tanımladığımız ve önümüzdeki aylarda da kendini hissettirecek olan “bu hastalık” egemenlerin bünyesini sarmış görünüyorduk iyiden iyiye. Yoksa neden her açıklama yapan, ki başta Başbakan R. T. Erdoğan olmak üzere tüm mide bulanıcı şürekası (en çok da Melih Gökçek ile Şamil Tayyar), eline mikrofonu her alan Gezi İsyanı’na laf etsin! Neden sürekli kendilerini “Oh, oh, o kadar olaya rağmen ekonomimiz bozulmadı ki!”, “Birkaç bin kişilik marjinal grup bunlar”, “Eylül sendromu diye bir şey yok” söylemleri ile avutmaya çalışsınlar! Ya da bu ayların en sıcak geçecek alanlarından olan futbol sahalarında kendi elleri ile “1453 Beşiktaş” gibi faşist gruplar oluşturup, taraftar gruplarının üzerine salsınlar! Yok yok, “bu hastalık” iyiden iyiye sarmış bu bünyeyi anlaşılabilir... İnkara gerek yok!

Elbet egemenler, bünyelerini “iyileştirmek” için bazı “terapi”ler yapacak. “Cadı avları”nı artırabilir; medyaya sansürü ağırlaştırıp, devrimci, demokrat, yurtsever basına baskı uygu-

layabilir; kendi kanallarına verdikleri röportajlar, belgeseller, “hep mazlum hep mazlum” dönemine ait gözyaşları ve anılarla aklımızı çelmeye çalışabilirler. Ki bunların hepsini yapıyorlar ve yapmaya devam edecekler. Ayrıca hiçbir eyleme müsaade etmeyerek; görünüşte daha az gaz kullanıp, gece yarısını geçince “kurt adama” dönüşerek, resmi/gayri resmi gözaltı furyalarıyla gözdağı vererek ya da Ahmet’i ya da Serdal’ı öldürdükleri gibi gencecik fidanlara kıymaya devam edecek; “bu hastalığı” bünyelerinden söküp atmaya isteyeceklerdir. Ancak anlaması gereken bir şey var; milyonlar 4 aydır “Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak” diyor.

Bu demektir ki; kesilen her ağaç, yıkılan her tarih, ranta açılan her arazi, kepçe ile kapısında beklenen her gecekondu için bir kez daha düşünmek zorundalar. Bu demektir ki; güvencesizli-

ğe, işsizliğe, her topluözleşme sonrası kırılan haklara, gece yarısı KHK’lerle geçirilen torba yasalara karşı her gün daha fazla işçi, emekçi ve köylü sokağa dökülecek, işyerleri işgal edilecek, grevler, direnişler örgütlenecek, yollar kesilecek; fiili meşru mücadele sendikal işbirliğinin yerini alacak. Bu demektir ki; imha, inkar ve asimilasyon politikaları ile yok sayılan, katledilen, toplu mezarlara gömülen milyonlarca Kürt, Ermeni, Rum, Süryani, Keldani birbirini daha fazla anlayacak; Seyhan Doğan’ın kemikleri, Hrant Dink’in davası, Malatya katliamı halkın hafızasında tazeliğini koruyacak, Suriye ve Ortadoğu savaş çığırkanlığına ve jandarmalığa soyunulmasına izin verilmeyecek. Ve bu demektir ki; ODTÜ’de bağzı yollardan Tuzluca’yır’da cami-cemevi işbirliğine, futbol sahalarından bisiklet yollarına direniş düşenecek, toplumsal muhalefet örülecek.

Serdar polis terörü sonucu yaşamını yitirdi

Polis terörünün yüzünü gösterdiği son yerlerden biri de Kadıköy oldu. ODTÜ ve Tuzluca’yır’da yaşananların ardından yeniden sokaklara taşınan ve isyanı devam ettiren binler, polis terörüne maruz kaldı. Direnişin önemli alanlarından biri olan İstanbul-Kadıköy de bugünlerde ayakta. Gezi İsyanı’nın işgal günlerinde her gece sokakta olan Kadıköy 14 Eylül günü, Gezi Ayaklanması-

sında katledilenler başta olmak üzere ODTÜ ve Tuzluca’yır direnişine sahip çıkmak için sokaklara akın etti. Kitlenin sokaklara taşınmasına karşı duramayan polis tazyikli su ve gaz bombası ile saldırdı. 3 gece boyunca süren gaz bombalı saldırı sonucunda, Kadıköy halkı günlerce kimyasal gazı soludu. Ve **Serdar Kadakal** kalp krizi geçirerek yaşamını yitirdi.

Serdar 15 Eylül günü binlerce kişinin katılımı ile sonsuzluğa uğurlandı. Binler, ardından Kadıköy’de

düzenlenen “Forumfest”e katılarak Serdar’ın resimlerini taşıdılar.